

ELIX

ยอดขายมากกว่า 1,000,000 เล่มทั่วโลก

ONE DARK

WINDOW

หน้าต่างอนธการ

กึ่งพลังอำนาจ มนต์รา
ไม่เว้นแม้แต่ชีวิต

RACHEL GILLIG

วราภคณา เหนงศุกง แผล

ชุด The Shepherd King

ONE

DARK

WINDOW

หน้าต่างอนธการ

RACHEL

GILLIG

วราภคณา เหมศุภกา แพ

ELIX

A decorative border with intricate floral and leaf patterns in the corners of the page.

ภยทั่หนึ่
ไฟ

บทที่หนึ่ง

ข้าอายุเก้าขวบเมื่อนักเวชอาคมมาเยือนเคหาสน์เป็นครั้งแรก

ลูงเขยกับบริวารไม่อยู่บ้าน ไอโอินี่ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องเล่นกับบรรดาน้องชาย
ของนางเสียดังชมรมอยู่ในครัว ส่วนป่าของข้าไม่ได้ยินเสียงทูปประตูกะทั่งชาย
สวมชุดยวาสีขาวคนแรกก้าวเข้ามาในห้องนั่งเล่น

ป่าพาข้าไปซ่อนไม่ทัน ตอนนั้นข้าหลับสนิทเหมือนแมว ป่าเขย่าปลุกข้า
ให้ตื่นแล้วกระซิบบอกด้วยน้ำเสียงหวาดกลัว "ไปในป่าเร็วเข้า" ป่าปลดกลอน
หน้าต่าออก แล้วดันตัวข้าเบาๆ ผ่านกรอบหน้าต่างสู่พื้นเบื้องล่าง

ข้าไม่ได้ร่วงหล่นลงบนพื้นหญ้าอุ่นนุ่มของฤดูร้อน แต่หัวกระแทกเข้ากับหิน
จนหน้ามีด คลื่นไล่มีนงง สายตามองเห็นรูปร่างมืดดำอยู่ทั่ว ของเหลวอุ่น ๆ

เหนียวเหนอะสีแดงฉานไหลอาบหัว

ข้าได้ยินพวกนั้นอยู่ในบ้าน ได้ยินเสียงฝีเท้าหนักอึ้ง เปี่ยมด้วยเจตนาร้าย
ลุกขึ้น เสียงหนึ่งดังขึ้นในหัวข้า ลุกขึ้นสิ เอลส์เพธ

ข้าพยายามจุดตัวเองให้ลุกขึ้นแม้ยังชวนเซ ใจร้อนรนจะไปให้ถึงแนว
หมู่ไม้ที่บึงซึ่งอยู่พ้นจากสวนออกไปไม่กี่ไกล มวลหมอกรายล้อมตัว ข้าวิ่งไปทาง
แนวต้นไม้ทั้งที่ไม้ได้พกเครื่องรางใส่กระเป๋าไปด้วย

แต่หัวข้าเจ็บเหลือเกิน

ข้าล้มลงอีก เลือดไหลลงตามคอ พวกนั้นตามมาจับข้าทันแน่ ข้าร้อง
สอมองต้อตันเพราะความกลัว พวกนั้นจะฆ่าข้าแน่แล้ว

ไม่มีใครทำร้ายเจ้าหรอก เด็กน้อย มันคำราม ลุกขึ้นมาได้แล้ว!

ข้าพยายามลุก กัดฟันลุกขึ้นอย่างเต็มที่ แต่หัวข้าบาดเจ็บหนักเกินไป หลัง
รวบรวมกำลังเดินไปได้สักห้าก้าว ไกลถึงปากกระทิงได้กลิ่นต้นไม้ ข้ากลับเป็นลม
ล้มลงบนพื้นดินเหน็บหนาว

ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตามมาหาใช้ความฝัน มันไม่ใช่ฝันอย่าง
แน่นอน คนเราไม่ฝันขณะหมดสติ ข้าไม่ได้ฝันอยู่ แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะเรียก
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ว่าอะไร

ในความฝันนั้นไอหมอกซึมแทรกเข้ามาในร่างกายของข้า หังหนาและมืดมน
ข้ากลับมายู่ในสวนของป่าเหมือนเมื่อครั้งที่ผ่านมา ข้ามองเห็นและได้ยิน ได้กลิ่น
ในอากาศ สัมผัสถึงผืนดินที่รองใต้หัว แต่ตัวข้าแน่นิ่งขยับเขยื้อนไม่ได้

ช่วยด้วย ข้าร้องเสียงเบาหวิว ช่วยข้าด้วย

ในหัวข้าได้ยินเสียงฝีเท้าหนักแน่นรีบเร่ง น้ำตาไหลอาบแก้ม ข้าโน้มหน้า
แต่มองไม่เห็น ภาพตรงหน้าพร่าเลือนราวกับพยายามลืมตาได้ทะเล

ความเจ็บปวดรุนแรงแล่นปลาทับทิวแสนทั้งสองข้างราวกับถูกฉีกออก
จากร่าง เส้นเลือดทั่วตัวข้าพลันเปลี่ยนเป็นสีดำราวน้ำหมึก

ข้ากรี๊ดร้อง แผดเสียงกระทิงโกลรอบตัวหายวับไป ภาพที่ข้าเห็นรีบหรือ

จนทุกอย่างมีดสนิท

ข้าพื่นขึ้นได้ต้นอัลเดอร์ ร่ายล้อมด้วยมวลหมอกและแมกไม้เขียวเข้ม
ในพงไพร ความเจ็บปวดในเส้นเลือดนั้นหายไปแล้ว ทั้งที่แผลบนหัวยังเปิดอยู่
อย่างนั้น แต่ข้าก็หาทางผ่านแนวไม้เข้ามาในป่าแห่งนี้ได้แล้ว ข้าหนีพ้นนักเวชชาคม
กลุ่มนั้นแล้ว

ข้าจะต้องรอด

ข้าสูดอากาศเข้าเต็มปอดแล้วสะอื้นไห้อย่างปิติ ในห้วงคำนึงข้ายังต่อสู้
กับความตื่นตระหนกที่ก่อนหน้านี้แทบจะท่วมโถมจิตใจ

กระทั่งลุกขึ้นนั่ง ข้าจึงรู้สึกถึงความเจ็บปวดที่มือทั้งสองข้าง ข้าก้มลงมอง
ฝ่ามือทั้งสองมีแต่รอยบาดแผลขีดข่วน เลือดไหลอาบนิ้วมือข้า เล็บฉีกขาด
มีเศษดินฝังอยู่เต็ม ผืนดินรอบตัวข้าเหมือนถูกพลิกขึ้นมา ภูเขาบนพื้นพังราบ
มีบางอย่างหรือใครบางคนมาทำให้พื้นดินตรงนี้แบนเรียบ

มีบางอย่างหรือใครบางคนช่วยให้ข้าคลานเข้าสู่ความปลอดภัยท่ามกลาง
ม่านหมอกหนา

มันไม่เคยบอกว่ามันพาร่างข้ามาที่นี่ได้อย่างไร วันนั้นมันช่วยชีวิตข้าไว้
ได้อย่างไร เรื่องนี้ยังคงเป็นหนึ่งในความลับหลายอย่างของมันซึ่งไม่เคยเอ่ยถึง
เราเก็บงำความลับนั้นไว้มิดชิดในความมืด

กระนั้น นี่ก็ครั้งแรกที่ข้าเลิกกลัว "ผีร้าย" หรือเสียงที่ดังอยู่ในหัวของข้า
สิ่งมีชีวิตดวงตาสีเหลืองประหลาดซึ่งมีน้ำเสียงนุ่มนวลแฝงด้วยความลึกลับ
กระทั่งลิบเฝ้าปิดต่อมาข้าก็ไม่กลัวมันอีกต่อไป

แม้ว่าควรจะกลัวก็ตาม

เช้าวันนั้นข้าเดินไปตามถนนซึ่งตัดผ่านป่าเพื่อไปเจอไอโอไนในตัวเมือง

เมฆทึมเทาทำให้หนทางข้างหน้ามืดสลัว พื้นถนนปกคลุมด้วยมอสส์หนาจนสิ้น ป่าอึมครึมทำให้อากาศโดยรอบชุ่มฉ่ำราวกับว่ามีน้ำค้างเย็นหยดต่อการเปลี่ยนสู่ฤดูกาลใหม่อันหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้นต้อกวูดที่ขึ้นอยู่ประปรายมีสีส้มตัดกับสีเขียวมรกตของป่าโดยรอบ สีแดงอมส้มของมันสว่างไสวท่ามกลางมวลหมอก ดูเจิดจ้าและสง่างาม

หมูนกกระพือปีกอยู่ได้พุ่มบอกชีวิตเพราะตกใจเสียงผีเสื้ออันอ่อนระโหยของข้าแล้วบินว่อนสู่ฟ้า หมอกหนาจนดูเหมือนปีกของพวกมันตีให้หมอกฟุ้งกระจาย ข้าตั้งหมวกฮูดลงมาคลุมหน้าผากก่อนจะฉิวปากเป็นทำนอง เป็นหนึ่งในหลายๆ เพลงที่มันมักร้องฮัมเบาๆ จากมุมมืดในใจข้า บทเพลงเก่าโคกเคร้าและนุ้มนวลท่ามกลางกระแสความคิดที่วุ่นวาย ในหูข้าได้ยินเสียงเพราะพริ้ง และเมื่อโน้ตสุดท้ายหลุดออกจากริมฝีปากสู่พื้นเบื้องล่าง ข้าเกิดรู้สึกเสียใจที่โน้ตเหล่านี้จากลาไป

ข้าล้วงลึกเข้าไปในความคิด ลึกเข้าไปในมุมมืดของจิตใจ เมื่อไม่มีสิ่งใดตอบรับ ข้าจึงก้าวต่อไปตามถนน

เมื่อพื้นถนนกลายเป็นโคลนเฉอะแฉะเกินกว่าจะเดิน ข้าก็ก้าวเข้าไปในป่าพุ่มเบอร์รี่สีดำอำมหิตประวิงเวลาข้าไว้ ก่อนเริ่มกินเบอร์รี่ ข้าหยิบเครื่องรางออกมาจากกระเป๋า มันคือดินนกกา ข้าบิดมัน ม่านหมอกหนาที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่ริมถนนโอบล้อมตัวข้าไว้

มดหลายตัวติดอยู่ในน้ำเหนียวๆ จากผลเบอร์รี่ซึ่งเหนอะหนะอยู่ตามนิ้วของข้า ข้าตีมดตออก แต่ยังแผลอกินเข้าไปบางตัว กรดจากตัวมดทำให้ลิ้นรู้สึกแสบซ่า ข้าเช็ดนิ้วกับชุดกระโปรง ผ้าขนสัตว์เป็นสีดำสนิทจนกลืนกินรอยเปื้อนน้ำเบอร์รี่ไปหมด

ไอโอเนอร์อ้าอยู่ตรงสุดถนน เลยหมู้ต้นไม้ออกไป เราสวมกอดกัน นางเอี่ยมมือมาจับแขนข้าแล้วพินิจใบหน้าของข้าที่ซ่อนอยู่ใต้เงาสูด

"เจ้าไม่ได้ออกนอกเส้นทางใช่ไหม เบสส์"

"แค่ครูเดียวเอง" ข้าพูด มองไปตามถนนหลายสายซึ่งทอดอยู่เบื้องหน้า
เรายืนอยู่ปากทางเข้าอาณาจักรบลันเดอร์ ข้ารู้สึกว่าการนที่ปูด้วยหินซึ่ง
ตัดกันราวกับใยแมงมุมตลอดจนร้านรวงต่างๆ น่ากลัวยิ่งกว่าปามิดเสียอีก ผู้คน
เดินกันขวักไขว่ หูของข้าได้ยินเสียงอื้ออึงของทั้งมนุษย์และสัตว์หลังจากอยู่ในบ้าน
กลางปามาหลายสัปดาห์ ธรรมชาติเบื้องหน้าเราแล่นฉิวผ่านไป เสียงก็บมั่วกุกกับ
กระทบกับถนนหินเก่าแก่ ชายคนหนึ่งสาดน้ำสกปรกลงมาจากหน้าต่างชั้นสาม
ของอาคาร น้ำกระเซ็นโดนชายกระโปรงสีดำของข้า เด็กน้อยร้องไห้ระงอแฉ
พวกผู้หญิงตะโกนโหวกเหวกด้วยสีหน้าตื่นกังวล พ่อค้าตะโกนขายของ และมีเสียง
ระฆังดังขึ้นจากที่ใดที่หนึ่งไกลออกไป คนประกาศข่าวประจำอาณาจักรบลันเดอร์
แจ้งให้ทุกคนรู้ว่าจับกุมโจรได้สามคน

ข้าสุดหายใจลึกก่อนตามไอโอไน้ไปตามถนนเบื้องหน้า เราเดินช้าลงเล็กน้อย
เพื่อแหว่ดูแผงขายสินค้า เราลู่บไล้เนื้อผ้าจากม้วนผ้าที่พ่อค้าวางยื่นออกมา
จากหน้าต่างร้าน ไอโอไน้จ่ายเหรียญทองแดงหนึ่งเหรียญซื้อริบบิ้นสีชมพูอันหนึ่ง
พลางยิ้มให้เสมียนเฝ้าร้าน อดดูให้เห็นช่องห่างเล็กๆ ระหว่างพื้นซีหน้า ข้าเห็นนาง
แล้วก็รู้สึกอบอุ่นในใจ ข้ารู้สึกฟุ้งงุ่นง่านผู้มีผมสีทองของข้าเหลือเกิน

ข้ากับญาติคนนี้แตกต่างกันมาก นางเป็นคนจริงใจ ไม่เคยเสแสร้ง สีหน้า
ของนางแสดงความรู้สึกในใจอย่างชัดเจน ขณะที่ข้าฝึกฝนตัวเองให้เก็บซ่อนความ
รู้สึกไว้อย่างมิดชิด นางสดใสร่าเริง กล้าประกาศความต้องการและความกลัว
ของตนออกมาราวกับเป็นคาถาแห่งความซาบซึ่งต่อชีวิต ทำที่สบายๆ ของนาง
ดึงดูดทั้งผู้คนและสัตว์น้อยใหญ่ไม่ว่าไปที่ไหน แม้แต่ต้นไม้ยังไหวพริ้วตามจังหวะ
ก้าวเดินของนาง ทุกคนหลงรักนางกันทั้งนั้น และนางก็รักคนอื่น ๆ กลับเช่นกัน
แม้บางครั้งจะทำให้ตัวเองเดือดร้อนก็ตาม

ไอโอไน้ไม่เคยเสแสร้ง นางแค่เป็นตัวของตัวเอง

ข้าอิจฉานางในจุดนี้ ข้าเป็นเหมือนสัตว์ที่ตื่นกลัว จิตใจแทบไม่เคยสงบนิ่ง
ข้าต้องพึ่งพาไอโอไน้ ความอบอุ่นและความเป็นกันเองของนางเป็นเหมือนเกราะ

ป้องกันตัวข้า โดยเฉพาะในวันแบบนี้ วันเกิดของข้า ซึ่งข้าต้องมาเยือนบ้านของพ่อ

ลึกลงไปในมุมมืดของจิตใจ ข้าได้ยินเสียงสะท้อนจากคมเขี้ยวกระทบกัน มันกำลังค่อยๆ เผยตัวออกมา ข้ากัดฟันและกำหมัดแน่น แต่ไม่มีประโยชน์เลย มันควบคุมมันไม่ได้หรือว่าจะมาหรือไปเมื่อไร เด็กชายคนหนึ่งแทรกมาโดนตัวข้า ก่อนจะเดินผ่านไป สายตาของเขามองหน้าข้าอ้อยอิ่ง ข้าฝืนยิ้มให้แล้วหันหนี ยกมือลูบหัวคิ้วที่ตั้งเขม็งจนรู้สึกว้าสีหน้าตัวเองกลับมาเรียบเฉยได้อีกครั้ง นี่เป็นทักษะที่ข้าใช้เวลาหลายปีกว่าจะทำได้สมบูรณ์แบบ ข้าฝึกฝนอยู่น้ำกระจกเงา บนสีหน้าตัวเองราวกับดินเหนียวจนได้สีหน้าเรียบเฉยแบบคนที่ไม่มီးอะไรปกปิดซ่อนเร้น

ข้ารู้สึกได้ว่ามันจ้องมองไอโอนี่ผ่านดวงตาของข้า สัมผัสเสียงของมันลั่นไหล ราวกับโคลนด้วยน้ำมัน *สาวผมทอมนุ่มนวลผ่องสกา* *สาวผมทอองไรผู้ใดถวิลหา* *สาวผมทออยู่นอกสายตา* *สาวผมทอองไม่มีวันเป็นราชินี*

ซู ข้าปรามแล้วหันกลับไปหาผู้เป็นลูกพี่ลูกน้อง

ไอโอนี่ไม่รู้ว่าโรคร้ายนั้นทำอะไรกับข้า หรืออย่างน้อยก็รู้ว่าผลของมัน รุนแรงแค่ไหน ไม่มีใครรู้หรอก แม้แต่ป่าไอพอลของข้าเองยังไมรู้ นางเป็นคนรับข้า ไปดูแลตอนที่ข้าป่วยหนักเพราะพิษไซจีนเพื่อ ในยามกลางคืนเมื่อใช้ชั้นสูง นางจะอดชอบประตูดุไว้ด้วยผ้าขนสัตว์ ปิดหน้าต่างสนิทไม่ให้เสียงครวญของข้าดัง เล็ดลอดไปกวนเด็กคนอื่น ๆ นางให้ข้ากินยาช่วยให้ออนหลับและใช้ยาสมุนไพร โปะพอกเส้นเลือดที่ปวดแสบของข้าไว้ นางอ่านหนังสือให้ข้าฟัง ซึ่งครั้งหนึ่งนางเคย แบ่งกันอ่านกับแม่ข้า นางรักข้า แม้ต้องรับความเสี่ยงจากการดูแลเด็กที่ป่วยหนัก ด้วยโรคร้ายซึ่งเป็นโรคต้องห้าม

เมื่อข้าหายดีจนออกจากห้องนอนได้ในที่สุด ลุงเขยกับบรรดาลูกพี่ลูกน้อง ก็คอยจับจ้องข้า พยายามมองหาสัญญาณของเวทมนตร์หรืออะไรก็ตามที่อาจ ปรากฏขึ้นและทำให้ข้าเดือดร้อน

แต่ป้ายังคงหนักแน่น เป็นความจริงที่ข้าเป็นโรคร้ายที่ทุกคนในบลันเดอร์

ต่างก็หวาดกลัว แต่เรื่องก็จบลงตรงนั้น เพราะโรคร้ายไม่ได้ทำให้ข้ามีเวทมนตร์ แต่อย่างใด ทั้งคนในตระกูลฮอว์ทอร์น ตลอดจนครอบครัวใหม่ของพ่อต่างก็ไม่ได้ถูกพิพากษาว่ามีความผิดข้อหาเกี่ยวข้องกับตัวข้า ตราบไคท์โรคร้ายของข้ายังคงเป็นความลับ

ข้าจะยังคงรักษาชีวิตตัวเองไว้ได้

นั่นแหละคือการโกหกอย่างแนบเนียนที่สุด แค่เปิดเผยความจริงเท่าที่เหมาะสมเพื่อให้ฟังดูน่าเชื่อถือ เป็นเวลานานทีเดียวที่ข้าเชื่อในคำโกหกนั้น คือเชื่อว่าตัวข้าไม่มีเวทมนตร์ใดๆ ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็ไม่ปรากฏอาการจากเวทมนตร์ ซึ่งมักมากับโรคต้องห้าม ข้าไม่มีความสามารถใหม่ๆ ไม่มีประสาทสัมผัสพิสดารใดๆ ข้าหลงดีใจจนลืมนิด เพราะคิดว่าตัวเองเป็นเด็กเพียงคนเดียวที่รอดจากโรคนี้ โดยไม่ถูกเวทมนตร์แผ้วพาน

แต่นั้นคือช่วงเวลาที่ข้าพยายามไม่จดจำ มันคือช่วงเวลาแห่งความบริสุทธิ์ ก่อนไฟแห่งโชคชะตาจะเข้ามาในชีวิต

ก่อนที่ "ฝันร้าย" จะเข้ามาในชีวิต

เสียงของมันแผ่วลงจนเงียบหายไป การดำรงอยู่อันเงียบงันของมันเลือนลပ်กลับไปในความมืด จิตใจกลับมาเป็นของข้าอีกครั้ง หูกลับมาได้ยินเสียงจอบแจของเมืองขณะเดินตามไอโอไน่ผ่านบรรดาร้านค้าสู่ถนนมาร์เกต

พอเดินเลี้ยวที่มุมถนนถัดมา เราก็ได้ยินเสียงสะท้อนก้อง ใครบางคนกำลังกรีดร้อง ข้าเงยหน้าขึ้นทันที ไอโอไน่เอื้อมมือมาจับข้าไว้ "กองพลม้าศึก" นางบอก

"หรือไม่ว่าอริท วิลโลว์กับกลุ่มนักเวทอาคมของเขา" ข้าว่า เราเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น พลังกวาดตาดูตามถนนว่ามีคนสวมชุดยาวสีขาวอยู่บ้างหรือไม่

เสียงกรีดร้องดังขึ้นอีก เสียงแหลมนั่นราวกับเข้ามายึดเกี่ยวเส้นขนตรงท้ายทอยของข้า ข้าหันกลับไปยังจัตุรัสปูพื้นหินอันคับคั่งด้วยผู้คน แต่ไอโอไน่ดึงตัวข้าออกมา ภาพเดียวที่ข้าเห็นก่อนเราจะเดินเลี้ยวอีกหัวมุมหนึ่งคือผู้หญิง

คนหนึ่งอำปากกรีดร้องโดยไร้คำพูด แขนเสื้อคลุมของนางเล็กชิ้นจนเผยให้เห็นเส้นเลือดซึ่งดำราวน้ำหมึก

เพียงชั่วครู่ นางก็หายไปด้านหลังชายสี่คนซึ่งสวมเสื้อคลุมสีดำ พวกเขาคือทหารจากกองพลม้าศึก กองทหารที่ทรงพลังที่สุดของพระราชินี เรายังคงได้ยินเสียงกรีดร้องของหญิงคนนั้นขณะรีบเร่งเดินไปตามถนนอันคับคั่งของอาณาจักรบลันเดอร์ พอเราไปถึงหน้าประตูเคหาสน์สปีนเดล ทั้งไอโอนี่และข้าต่างก็เหนื่อยหอบจนหายใจไม่ทัน

บ้านของพ่อคือบ้านหลังที่สูงที่สุดบนถนนสายนี้ ข้ายืนอยู่หน้าประตู เสียงกรีดร้องนั้นยังดังก้องในหัว ไอโอนี่แค้นเป็นสีชมพูเพราะเดินขึ้นมาตามทางลาดชัน นางยิ้มให้ยามเฝ้าประตู

ประตูไม้บานใหญ่เปิดออก เผยให้เห็นลานกว้างซึ่งปูพื้นด้วยอิฐ

ไอโอนี่เดินนำหน้าข้าเข้าไป ณ จุดศูนย์กลางของลานกว้างซึ่งรายล้อมด้วยหินทราย ดันสปีนเดลเก่าแก่ต้นหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่ ปู่เทียดของข้าปลุกมันขึ้นมา ดันสปีนเดลกลางลานกว้างนี้ไม่เหมือนธงประจำตระกูลสปีนเดลซึ่งเป็นสีเลือดนก มันยังคงเป็นสีเขียวเข้ม กิ่งก้านอุดมสมบูรณ์ด้วยใบเขียวเงางาม ข้าเอื้อมไปสัมผัสใบหนึ่งโดยระวังไม่ให้ขอบใบที่เหมือนซี่ฟันเล็กๆ ต่ำมือ มันไม่ใช่ไม้สูงใหญ่ที่นิยมปลูกกันในปราสาทราชวัง แต่ก็เก่าแก่และสง่างาม

ถัดจากดันสปีนเดลคือต้นไวต์บีมต้นเล็กซึ่งยังโตไม่เต็มที่

ทางทิศเหนือของลานกว้างมีโรงม้าตั้งอยู่ ส่วนทิศใต้คือคลังอาวุธ เราไม่ได้เข้าไปทั้งสองทางนั้น ทางของเราคือตรงไป เมื่อเราเดินมาถึงบันไดหน้าบ้าน ข้าสูดหายใจและปรับสีหน้าอีกครั้งก่อนเคาะประตูไม้ไผ่บานใหญ่สามครั้ง

พ่อบ้านของพ่อข้าออกมาต้อนรับเรา "สวัสดียามบ่ายขอรับท่าน" บาเลียนกล่าวทักทาย ดวงตาสีน้ำตาลของเขาหริ่งเมื่อสบตาข้า เขาเองก็เป็นเช่นเดียวกับคนรับใช้คนอื่นๆ ในบ้านของพ่อ เป็นเวลานานแล้วที่พวกเขาปรับใช้เรียนรู้ที่จะระแวงระวังลูกสาวคนโตของตระกูลสปีนเดล

ซ่าไม่ได้มาเยือนที่นี้ปีหนึ่งแล้ว แต่สีที่บ่งทิมของบ้านหลังนี้ยังให้ความรู้สึกคุ้นเคย ทั้งบรรดาผืนพรมและผ้าแขวนผนังยังคงเหมือนเดิม บาเลี่ยนจุดเทียนเล่มหนึ่ง ซ้ำกับไอโอนี่เดินตามเขาขึ้นไปบนบันไดคิงมีราวจับซึ่งทำจากไม้เชอร์รี่สีน้ำตาลเข้ม ซ่าไม่ได้นึกถึงสมัยเด็กยามที่ซ่าชอบไถลตัวลงมาตามราวบันไดนั้น ไม่ได้นึกถึงว่าบ้านหลังนี้ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนนับตั้งแต่ซ่ายังเด็ก

ซ่าไม่นึกถึงอะไรมากเท่าไรเลย

บาเลี่ยนเปิดประตูทรงโค้งของห้องนั่งเล่น ซ่าได้กลิ่นเตาผิงก่อนรู้สึกถึงความอุ่นเสียอีก กลิ่นเข้มข้นของไม้ซีดาร์ทำให้จมูกของซ่าจ๊กจ๊ก ในห้องนั่งเล่นนั้นนี่เรียม ผู้เป็นแม่เลี้ยงของซ่า กับน้องสาวฝาแฝดต่างแม่ นียาและดิเมียต่างลุกขึ้นจากเก้าอี้นวม

น้องสาวฝาแฝดมารยาทดีพอจะยิ้มให้ซ่า แก้มอวบอ้อมของทั้งคู่มีลักยิ้มราวกับพิมพ์เดียวกัน ซ่ามองเห็นว่าใบหน้าเป็นรอยยิ้มของทั้งสองมีส่วนละม้ายคล้ายพ่อของซ่า เพราะนี่เรียมผู้เป็นแม่ของพวกนางเป็นคนยิ้มยากนั่นเอง แม่เลี้ยงก้มมองซ่า จมูกของนางเรียวเล็ก นิ้วผอมหงิกงอของนางม้วนปลายผมสีขาวยาวสยายลงมาถึงเอว

ลักษณะของนางดูคล้ายอีแร้งสง่างามนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวโปรด นางนั่งมองซ่าด้วยตาสีฟ้าคมกริบเหมือนกำลังพิจารณาว่าซ่าควรค่าพอจะกินเป็นอาหารหรือไม่ ไอโอนี่ก้าวเข้าไปในห้องนั้นก่อน ร่างของนางบังตัวซ่าจากสายตาของนี่เรียม ซ่าสวมกอดนียากับดิเมีย น้องสาวต่างแม่ทั้งสองของซ่าระวังไม้ให้ร่างกายใกล้ซ่ามากจนเกินไป เมื่อบาเลี่ยนเปิดประตู ซ่ากับไอโอนี่ก็นั่งลงบนเก้าอี้นวมหนาใกล้กองไฟ เก้าอี้ที่ซ่านั่งอยู่ใกล้เตาผิงที่สุด

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเป็นกิจวัตรราวกับฝึกซ้อมกันมาเนิ่นนาน แจกกันใส่ดอกไอริสสีม่วงเข้มตั้งอยู่บนโต๊ะตัวเล็กข้างเก้าอี้ที่ซ่านั่ง ซ่าไล้นิ้วไปบนกลีบดอกอย่างถนอมไม่ให้ซ่า ห้องนั่งเล่นแห่งนี้มีดอกไอริสประดับอยู่เสมอ "ดอกไม้ไม่มีสีอันเอาเสียเลย" นี่เรียมเปรย นางมองซ่าแล้วหรีตาดูดอก

ไอริสในแจกัน "ข้าจะไม่เข้าใจเลยว่าพ่อของเจ้าเห็นว่ามันมีอะไรดีนักหนา"

ข้ารู้สึกเกร็งในท้อง ยามนี้เรียมพูดกับข้า วาจานุ่มนวลและการเลือกใช้คำ
อย่างดีของนางมักแฝงเจตนาร้าย พ่อคอยประดับบ้านด้วยดอกไอริสเพียงเพราะ
เหตุผลง่าย ๆ ประการเดียว

ไอริสคือชื่อของแม่ข้า

"ข้าว่าสวยดีออกคะ" ไอโอนีบอก นางยิ้มให้ข้าแล้วส่งสายตาอาบยาพิษ
ให้แม่เลี้ยงของข้า

ดิเมียมักหัวเราะเมื่อไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นตรงหน้า ตอนนี้นางหัวเราะ
แหะๆ อย่างประหม่า "เจ้าดูดีจังเลย" ดิเมียวา โนม้ตัวไปใกล้ไอโอนี "นั่นชุดใหม่
หรือ"

ข้ารู้สึกได้ว่านียากำลังมองข้าอยู่จากอีกด้านของเตาผิง รวกับว่าข้าคือ
หนังสือที่ถูกสั่งห้ามอ่าน นางหันหนีเมื่อข้าจ้องกลับ พยายามไม่แสดงสีหน้า

น้องสาวต่างแม่ทั้งสองไม่รักข้าเลย หรือถ้ารักก็คงลืมไปแล้วว่าต้องรัก
อย่างไร ดิเมียมกับนียาเกิดหลังข้าเจ็ดปี ตอนนี้อายุสิบสาม หน้าตาเหมือนกันมาก
จนแยกไม่ออก ยกเว้นนียามีปานสีจางๆ เหนือหูข้างซ้าย ตลอดชีวิตข้าสองฝาแฝด
ต่างก็คอยมองข้าด้วยสีหน้าท่าทางเดียวกัน คือระแวงระวังแต่แฝงความอยากรู้
อยากเห็นอยู่ในที่ ทั้งสองพี่น้องสงวนความรักใคร่ไว้ให้กันและกันเท่านั้น

ข้ากับดิเมียมพูดคุยกันเล็กน้อยตามมารยาท ความร้อนจากเตาผิงแทบ
ไม่ช่วยคลายความหนาวให้ข้าเลย นางบอกข้าว่าพวกนางได้รับเชิญให้ไปร่วมงาน
เฉลิมฉลองวันวิษุวัตที่ปราสาทสโตนอันเป็นที่ประทับของพระราชา

"ข้าชอบงานวันวิษุวัตมากเลย" ดิเมียมบอก นางพูดเสียงดังกว่าทั้งแม่และ
พี่สาวฝาแฝด นางหยิบขนมปังกรอบทาเนยชิ้นหนึ่งจากโต๊ะข้างตัว ดาสิฟ้าคูนัน
เหม่อลอยเพื่อฝัน เศษขนมปังร่วงจากปากตอนนางพูดต่อ "ทั้งเพลง เต้นรำ ไหนจะ
เกมต่างๆอีก!"

"เกมนะ ไม่ได้สนุกทุกเกมหรอกนะ" นียาว่าพลางขีดเศษขนมปังปากน้อง

"จำได้ไหมว่าปีที่แล้วเกิดอะไรขึ้น"

จุมูกของนรีเรียมบานออก ไอโอเน็ชมวดคิ้ว ส่วนดิเมียบิดปลายแขนเสื้อ
ข้ามองอย่างไม่เข้าใจ ข้าจำไม่ได้หรอกเพราะข้าไม่ได้ไปเข้าร่วมงาน

"เจ้าชายสอทโปรดการเล่นเกมที่ความจริงด้วยไฟจอกที่เราครอบครอง
อยู่" นรีเรียมอธิบาย นางไม่สนใจจะมองข้าด้วยซ้ำ "เจ้าชายกับทหารในกองพลม้าศึก
คนหนึ่งเกิดทะเลาะวิวาทกัน ข้าว่าน่าจะเป็นเจสเปอร์ ยูว์ แต่ข้าก็ไม่เข้าใจว่าทำไม
พระองค์ทรงให้ผู้หญิงมาเป็นทหารอารักขา..."

พ่อของเจ้ากำลังมา

เสียงนั้นดังขึ้น ทำเอาข้าสะดุ้ง เสียงของผืนร้ายคืบเคลื่อนจากความมืดสู่
ด้านหลังดวงตาทั้งสองข้างของข้า เสียงนั้นเร่งเร้า *มองไม่เห็นหรือ*

ข้านั่งนิ่งและหลับตาลง ตรงนั่นเอง ท่ามกลางความมืด รัศมีสีน้ำเงินค่อยๆ
ส่องสว่าง เป็นภาพของไฟโบหนึ่งใบสำหรับไฟแห่งโชคชะตา มันคือไฟบ่อน้ำ มัน
ดูเหมือนแสงสัญญาณสีโพลินล่องลอยอยู่เหนือพื้น มันอยู่ในกระเป๋าเสื้อของพ่อ
โดยไม่ต้องสงสัย ไฟบ่อน้ำเป็นเช่นเดียวกับไฟแห่งโชคชะตาใบอื่นๆ มันมีขนาด
เท่าไฟสำหรับเล่นเกมธรรมดาๆ ไม่ได้ใหญ่ไปกว่ากำปั้นของข้า ไฟโบนี้ขลิบ
ด้วยกำมะหยี่เก่าแก่

กำมะหยี่นี้เองที่ส่องรัศมีออกมา มีแค่ข้าคนเดียวเท่านั้นที่มองเห็นแสง
รัศมีนี้ หรือจะว่าไป มีเพียงสิ่งมีชีวิตที่สิงสถู้อยู่ในจิตใจของข้าเท่านั้นที่มองเห็น

ไฟบ่อน้ำคือสินสอดของแม่ ทรงค่าเทียบเท่ากับทองคำทั้งหมดที่ตระกูล
สปีนเดลมีเลยทีเดียว มันเป็นไฟโบหนึ่งใบสำหรับไฟแห่งโชคชะตาทั้งสิบสองหน้าไฟ
รายละเอียดเกี่ยวกับไฟสำรับนี้บันทึกไว้ใน*คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส* ไฟแห่งโชคชะตา
ไม่เพียงแต่เป็นทรัพย์สินอันทรงคุณค่าสูงสุดของอาณาจักรบลันเดอร์เท่านั้น แต่ยังเป็น
หนทางเดียวในการใช้เวทมนตร์อย่างถูกกฎหมายอีกด้วย ไม่ว่าใครก็ใช้พลัง
จากไฟได้โดยอาศัยแค่นี้ว่าสัมผัสและกำหนดเจตนาในใจ เพียงแค่ทำจิตใจให้
ปลอดโปร่ง ถือไฟไว้ในมือแล้วแตะสามครั้งก็จะใช้ไฟโบนั้นได้ตั้งใจหวัง อาจใส่ไฟ

ไว้ในกระเป๋าเสื้อหรือเก็บไว้ที่ใดก็ตามแต่ เวทมนตร์จะยังคงอิทธิฤทธิ์อยู่ เพียงแค่
แตะอีกสามครั้ง หรือเมื่อมีบุคคลอื่นมาแตะมัน กระแสแห่งเวทมนตร์ก็จะหยุดลง
แต่หากใช้ไปนานเกินไปก็อาจก่อให้เกิดหายนะ

ไฟแห่งโชคชะตาเป็นของหายากและมีจำนวนไม่มาก สมัยยังเด็ก ข้าได้เห็น
มันเพียงแวบเดียวเท่านั้น

และเคยสัมผัสไฟเพียงแค่นี้

ข้าตัวสั้นเพราะหวนนึกถึงสัมผัสของกำมะหยี่ แสงสีน้ำเงินจากไฟบ่อน้ำ
ของพ่อเจิดจ้าขึ้นอีก ทันใดนั้น ประตูก็เปิดออก แสงสาดส่องเข้ามาในห้องนั่งเล่น
รัศมีเปล่งประกายจากกระเป๋าเสื้อแขนยาวเข้ารูปที่พ่อสวมอยู่

เอริก สปินเดลเป็นนายใหญ่แห่งตระกูลเก่าแก่ที่สุดอีกตระกูลหนึ่งใน
บลันเดอร์ เขาเป็นชายร่างสูง ดูซึ่งข้งน่าเกรงขาม ที่เลวร้ายที่สุดคือครั้งหนึ่งเขา
เคยดำรงตำแหน่งแม่ทัพแห่งกองทัพที่มีหน้าที่ไล่ล่าผู้มีพลังเวทมนตร์...อย่างเช่น
ตัวข้า

เขาคือยอดทหารแห่งกองทัพม้าศึกอย่างแท้จริง

แต่สำหรับข้าแล้วเขาเป็นมากกว่าแค่ทหาร เขาคือพ่อของข้าเอง พ่อเป็น
คนเงียบขรึมเช่นเดียวกับคนในตระกูลสปินเดลรุ่นก่อนๆ ยามเปิดปากพูด
เสียงของพ่อจะทุ้มต่ำและเฉียบขาด ราวกับหินแหลมที่ซ่อนอยู่ในเงามืดใต้สะพานซึก
ผมที่แซมด้วยสีเงินมัดรวบไว้ด้วยแผ่นหนัง พ่อคล้ายกับนี้เรื่อยมาตรงที่เฉื่อยข้อม
ได้ยากเย็น แต่พ่อพอมองมาทางข้า สายตาเฉียบขาดคู่นั้นก็พลันอ่อนลง

"เอลส์เพธ" พ่อเอ่ยทัก ยื่นมือข้างหนึ่งออกมาจากด้านหลัง ข้าเห็นข้อ
ดอกไม้ปางดงามบอบบางอยู่ในมือหยาบกร้านของพ่อ มันคือดอกยาร์โรว์

"สุขสันต์วันเกิด"

ข้ารู้สึกจุกในอก แม้จะผ่านมาหลายปีแล้วนับตั้งแต่แม่ตายและข้าติด
โรคร้าย พ่อก็ยังคงให้ดอกยาร์โรว์เป็นของขวัญวันเกิดขาดตลอดมา "เจ้าดอกยาร์โรว์
แสนงาม" พ่อเคยเรียกข้าอย่างนั้นเมื่อตอนยังเด็ก

ข้าลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วตรงไปหาพ่อ แสงสีน้ำเงินจากกระเป๋าเสื้อของพ่อ
ยังส่องสว่างกระทบตา เมื่อพ่อส่งช่อดอกยาร์โรวีให้ ข้าจึงได้กลิ่นหอมของป่า พ่อ
คงเพิ่งเก็บมันมาเมื่อเช้า

ข้าพยายามไม่มองตาพ่อนานเกินไปนัก เพราะจะทำให้เราทั้งคู่อดใจ
เสียเปล่า ๆ "ขอบคุณค่ะ"

"เราจะไปพบท่านในห้องโถงพอดี" แม่เลี้ยงของข้าพูดกับพ่อ น้ำเสียงนาง
เหมือนพยายามเก็บอารมณ์ "ท่านมีเรื่องสำคัญหรือเปล่าคะ"

สีหน้าพ่อเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึก "ข้าก็มาทักทายลูกสาวข้าในบ้าน
ของข้านะสิ นี่เรียม เจ้ามีปัญหาอะไรหรือ"

นี่เรียมปิดปากสนิท ไอโอเนียยกมือขึ้นป้องปากไว้เพื่อซ่อนรอยยิ้มขบขัน

ส่วนข้าก็เกือบยิ้มออกมา รู้สึกดีกว่าที่คิดเมื่อได้ยินพ่อปกป้องข้า แต่
สิ่งที่ทรงพลังยิ่งกว่ามุมปากที่อยากจะหยิกขึ้นเป็นรอยยิ้มก็คือความเจ็บปวด
อันยาวนานแน่นขนัดอยู่ในอกข้า ย้ำเตือนให้นึกถึงความจริงที่เกิดขึ้นระหว่างเรา
และไม่เคยเปลี่ยนแปลง

พ่อไม่ได้ปกป้องข้าตลอดเวลา

บาเลี่ยนยื่นหัวที่เริ่มล้านเข้ามาในห้องนั่งเล่น "อาหารเย็นพร้อมแล้วขอรับ
นายท่าน มื้อนี้มีเป็ดย่าง"

พ่อพยักหน้า "เราไปห้องโถงกันเถอะ"

น้องสาวต่างแม่ทั้งสองของข้าออกจากห้องนั่งเล่นไป ตามด้วยพ่อ ไอโอเนีย
เป็นคนถัดมา ส่วนข้าเดินรั้งท้าย

นี่เรียมตามมาจับตัวข้าตรงหน้าประตู นิ้วผอม ๆ จิกลงบนแขนข้า "พ่อเจ้า
อยากให้เจ้าไปงานวันวิษุวัตกับเราในปีนี้" นางกระซิบ เสียงของนางตอนเปล่งเสียง
ฟังดูราวกับเสียงงูซูฟอ "แน่นอนว่าเจ้าห้ามไป"

ข้าหลุบตามองมือของนางที่ยังจับแขนข้าไว้ "ทำไมถึง 'แน่นอน' ละ นี่เรียม"

นางหรีดาสีฟ้าลง "เท่าที่ข้าจำได้ ครั้งสุดท้ายที่เจ้าไปงานนะ เจ้าสร้าง

ความอับอายขายหน้ามากกับไอ้เด็กหนุ่มคนนั้น ข้าจะบอกให้ว่าแม่ของเด็กนั้น มาที่บ้านของเรามากกว่าหนึ่งครั้งเพราะหวังว่าจะได้พบเจ้า"

ข้าโน้มหน้า เกือบลืมนึกเรื่องของอะลิกซ์ไปเลย เรื่องมันผ่านมาหลายปีแล้ว "ท่านบอกนางไปก็ได้เนี่ยว่าจริงๆ แล้วข้าอยู่ที่ไหน"

"เพื่อจะให้คนถามนะหรือว่าพ่อเจ้าส่งเจ้าไปอยู่ที่อื่นทำไม" รอบริมฝีปาก นางปรากฏริ้วรอยชัดเจน "เรามีข้อตกลงที่เป็นประโยชน์กับทุกฝ่ายนะ เอลส์เพธ เจ้าอยู่ให้ห่างจากราชสำนัก อยู่เงียบๆ ไม่ให้ใครเห็น ส่วนพ่อเจ้าก็จ่ายเงินให้พวก ฮอว์ทอร์นเลี้ยงเจ้าไว้ จ่ายอย่างงามด้วย ข้าขอบอกไว้ตรงนี้"

เลี้ยงข้าไว้ พุดเหมือนกับข้าเป็นม้าสักตัวในคอกม้าของลุงอย่างนั้นแหละ ข้ากระซอกแซกออกจากมือนาง ความรู้สึกอยากอาหารเหือดหายไปแล้ว ข้ามอง ข้ามไหล่ของแม่เลี้ยงเพื่อหาไอโอนี่ แต่นางออกไปยังห้องโถงใหญ่แล้ว

"จู่ๆ ข้าก็ไม่อยากกินเปิดแล้ว" ข้ากัดฟันพุดแล้วเดินหนีจากแม่เลี้ยง ออก จากห้องนั่งเล่นมาแล้วปิดประตูกระแทก "ข้าแน่ใจว่าท่านคงหาข้ออ้างให้ข้าได้"

ข้าแทบจะเห็นรอยยิ้มในน้ำเสียงนุ่มนวลแต่แฝงความร้ายกาจของนรีเยม "ข้าทำอย่างนั้นเสมอแหละ"

ข้าควบคุมอารมณ์จนกระทั่งก้าวออกไปจากเคหาสน์สปินเดล พอประตู บานใหญ่ปิดลงไล่หลังเท่านั้น ข้าก็ปล่อยตัวเองให้ร้องไห้ออกมา

ข้าพยายามก้มหน้าไว้ ตาทั้งสองร้อนผ่าวด้วยน้ำตา ข้ารีบรุดไปทางโบสถ์ เก้าแก่ซึ่งตั้งอยู่ชานเมือง และปล่อยให้ปอดที่เหนื่อยล้าได้พักก็ต่อเมื่ออยู่ ตามลำพังบนถนนร้างผู้คน

ข้าคุกเข่าลงและไอ้ออกมา ภายในอกปั่นป่วนด้วยความโกรธและความ เสียใจ

ฝันร้ายบิดกายอยู่ในความมืด เหมือนหมาป่าเหยียบย่ำฝ่าเท้าก่อน นอนลง *น้ำเสียดายที่เราต้องจากมา มันเปรย ข้าละเมิดผิดเพี้ยนมากกับการ สทนทานอันน่าตื่นเต้นกับนรีเยมที่รัก*

ข้าเดินเตะหินตามทางด้วยปลายรองเท้าบูต จนกระทั่งหลงเข้ามาอยู่ในพวงหญาสูงที่ขึ้นอยู่ระหว่างถนนกับแม่น้ำ อีกไม่นานเจ้าก็จะได้พบนางอีก แล้วเจ้าจะหนีหัวซุกหัวซุนแบบนี้อีกไหม แล้วเจ้าจะให้ข้าอยู่ต่อในสถานการณ์อย่างนั้นหรือไง ข้ากัดตอบ ใช้สิ ที่รัก ก็เพราะการวิงวอนคือสิ่งที่นางต้องการไงล่ะ การหลีกเลี่ยงพวกนั้นมันง่ายกว่านี่นา ข้าถอนใจ การวิงวอนคือธรรมชาติของข้าอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ข้าเสริมด้วยเสียงแหบโหย ถ้าพ่ออยากให้ข้าอยู่ด้วยจริงก็คงไม่ทิ้งข้าตั้งแต่สิบเอ็ดปีก่อนหรอก เจ้าก็รู้นี่ แล้วจะมาถากถางกันให้ได้ อะไรขึ้นมา

เสียงหัวเราะของมันเหมือนน้ำที่ไหลหยดลงมาตามผนังถ้ำ เกิดเป็นเสียงสะท้อนก่อนจะเลือนหายไปในความว่างเปล่า เพราะนั่นคือธรรมชาติของข้า ยิ่งไงล่ะ เด็กน้อย

ข้านั่งลงริมแม่น้ำ ฟังเสียงน้ำไหลเอื่อย ข้าหยิบดอกยาร์โรว์ขึ้นมา เด็ดกลีบน้อยๆ สีสเหลืองที่ละกลีบ ข้าซื้อแอปเปิลกับชีสก้อนหนึ่งจากพ่อค้าที่เดินผ่านมา แล้วนั่งอยู่ริมแม่น้ำจนกระทั่งแสงตะวันหลังม่านหมอกลับหายไป ข้าแอบหวังว่าไอโอนีอาจออกมาจากบ้านพ่อของข้าเร็วขึ้นเพื่อมาตามข้า เราจะได้เดินไปตามถนนที่ตัดผ่านป่าด้วยกัน แต่เสียงระฆังดังขึ้นเจ็ดครั้งแล้ว นางก็ยังไม่มา

ข้าถ้าผมตัวเองเป็นเปียหนา บัดเศษสกปรกออกจากกัน หันมองถนนที่มุ่งสู่เมืองเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะกุมตึนกกานะในกระเป๋าตรอกเสื้อ แล้วเดินเข้าป่า

บทที่สอง

มันเริ่มต้นในคืนพายุโหมกระหน่ำ ลมแรงพัดประตูด่านต่างห้องของข้าเปิดออก
ฟ้าแลบแปลบปลาบเกิดเป็นเงาพิสดารบนพื้นห้องนอน บันไดส่งเสียงเอี้ยดอ้าด
ขณะพ่อย่องขึ้นบันไดมา หญิงรับใช้ประจำตัวข้าส่งเสียงกรี๊ดร้องโหยหวนดังก้อง
ตามทางเดินขณะนางกำลังวิ่งหนี ข้านอนนิ่งไม่ขยับเมื่อพ่อเดินมาถึงประตูห้อง
ข้าเพื่อเพราะพิษไข้ เส้นเลือดดำสนิทเหมือนรากไม้ พ่ออุ้มข้าขึ้นจากเตียงเล็กๆ
ซึ่งข้าใช้นอนมาตั้งแต่เด็ก แล้วพาข้าเข้าไปในรอม้าที่จอดรออยู่

ข้ารู้สึกตัวในอีกสองวันต่อมา ข้าอยู่ในป่า มีป่าโอพอลคอยดูแลข้าอยู่

พอฟื้นไข้แล้ว ข้าก็ตื่นแต่เช้าตรู่ทุกวันเพื่อสำรวจจตุร่างกายตัวเองว่ามี
สัญญาณใหม่ๆ ของเวทมนตร์บ้างไหม แต่เวทมนตร์ไม่เคยปรากฏ ทุกคืนข้าหลับไป

พร้อมอธิษฐานขอให้ทุกอย่างเป็นเรื่องผิดพลาด ขอให้อีกไม่นานพ่อก็จะมารับข้ากลับบ้าน

ข้ารู้สึกได้ถึงสายตาที่คอยจับจ้อง บรรดาคนรับใช้พากันรีบเดินหนี ส่วนลุงเซยก็คอยหรีดตามอง กระทั่งพวกม้ายังคอยหลบเลี่ยง เหมือนพวกมันสัมผัสได้ว่าชาติดิโรคร้ายต้องห้าม เวทมนตร์แพร่กระจายเติบโตในกระแสเลือดด้วยเยาว์ของข้า

พอเข้าเดือนที่สี่ที่ย้ายมาอยู่ในบ้านกลางป่า ลุงเซยกับบิรารชายหกคนก็ขี่ม้าผ่านประตูเข้ามา ม้าที่พวกเขาขี่ชนมันล้มไปด้วยเหื่อ ดาบของลุงอาบเลือด ข้าพาร่างกายผ่ายผอมเข้าไปซ่อนในเงาคอกม้า แอบดูด้วยความอยากรู้เมื่อเห็นใบหน้าที่ของลุงเป็อนรอยยิ้มอย่างผู้มิช้ย เขาร้องเรียกเจดาผู้เป็นเจ้าหน้าที่สรรพาวุธ ทั้งคู่สนทนากันด้วยเสียงต่ำๆ อย่างรีบเร่งก่อนจะเดินเข้าบ้าน

ข้าหลบอยู่ในเงาของคอกม้าสักพักก่อนจะแอบตามสองคนนั้นเข้าไป ทั้งคู่เดินผ่านห้องโถงเข้าไปในห้องสมุดซึ่งสร้างด้วยไม้มะฮอกกานี ประตูห้องสมุดเปิดแง้มอยู่ ข้าจำไม่ได้ว่าพวกเขาพูดอะไรกันบ้าง เช่นว่าลุงเซยได้ไฟแห่งโชคชะตามาจากพวกโจรได้อย่างไร จำได้แค่ว่าพวกเขาตื่นเต้นกันมาก

ข้ารอให้ทั้งสองคนออกจากห้องสมุด ลุงเซยของข้าใจพอจะไม่เก็บไฟใบนั้นใส่กุญแจให้มิดชิด แล้วข้าก็แอบเข้าไปตรงใจกลางห้อง

ด้านบนสุดของไฟใบนั้นปรากฏคำแค่สองคำ *ฝันร้าย* ข้าอ้าปากค้าง ดวงตาสองข้างของเด็กน้อยเบิกโพลง ข้ารู้เรื่อง*คัมภีร์แห่งอัลเดอส์* มากพอจะรู้ว่าไฟแห่งโชคชะตาใบที่อยู่ตรงหน้าเป็นไฟหนึ่งในสองใบที่มีมนตราอันน่าสะพรึงกลัวยิ่ง หากใครสักคนใช้ไฟใบนี้ เขาคนนั้นจะมีพลังพูดเข้าไปในจิตใจของคนอื่นได้ และหากใช้มันนานเกินไป ไฟก็จะเผยความกลัวอันมืดดำที่สุดของคนผู้นั้น

สิ่งที่ดึงดูดข้าไม่ใช่ชื่อเสียงของไฟ หากแต่เป็นอสุรกายที่อยู่ในนั้นต่างหาก ข้ายืนอยู่เหนือโต๊ะตัวนั้น ไม้อาจจะสายตาจากภาพสัตว์ประหลาดน่าเกลียดน่ากลัวบนหน้าไฟได้เลย ตัวของมันมีขนหยาบทั้งแขนขา หลังโค้งค่อม ไปจนถึงปลายหาง

ที่เป็นชนแข็ง ๆ นิ้วของม้วนยาวจนน่าขนลุก ปราศจากชนและเป็นสีเทา ปลายนิ้วคือกรงเล็บขนาดใหญ่ดูน่าอันตราย ใบหน้านั้นไม่เหมือนทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน แต่อยู่ก้ำกึ่งทั้งสองอย่าง ข้าโน้มนิ้วเข้าไปใกล้ไฟใบนั้น รู้สึกเหมือนถูกตึงดูด้วยเสียงคำรามของอสุรกาย ในปากที่โค้งขึ้นนั้นมีแต่ฟันคมกริบ

ดวงตาของมันดึงดูดใจข้า เป็นสีเหลืองสว่างราวกับคบไฟ รูม่านตามีรอยแยกเหมือนตาแมว สัตว์ประหลาดตัวนั้นจ้องขึ้นไปที่ข้า ไม่ขยับเขยื้อน ไม่กะพริบตา แม้ว่าภาพนี้จะสร้างขึ้นจากหมึกและกระดาษก็จริง แต่ข้าสลัดความรู้สึกออกไปไม่ได้เลยว่ามันกำลังตั้งใจจ้องหน้าข้าเหมือนกับที่ข้ากำลังจ้องมัน

การพยายามนี้ให้มากกว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้นก็ไมต่างจากการชอมแซมกระจกที่แตก แม้ว่าข้าจะเรียงเศษกระจกได้ดีเพียงใด แต่รอยร้าวในความทรงจำก็ยังคงอยู่ สิ่งเดียวที่ข้าแน่ใจคือสัมผัสของกำมะหยี่สีแดงอมม่วง ข้าลูบนิ้วตามขอบไฟฝันร้ายใบนั้น สัมผัสของมันช่างนุ่มลื่นอย่างไม่น่าเชื่อ

ข้าจดจำกลิ่นเกลือและความเจ็บปวดรุนแรงที่เล่นปลาสขึ้นมาได้ดี ข้าคงล้มหรือหมดสติไป เพราะเมื่อตื่นขึ้นมา ข้ายังนอนอยู่บนพื้นห้องสมุด ไฟข้างนอกมิดแล้ว ขนบนท้ายทอยของข้าลุกชัน และเมื่อลุกขึ้นนั่งก็ตระหนักได้ว่าข้าไม่ได้อยู่ตามลำพังในห้องสมุดแห่งนี้

นั่นเป็นครั้งแรกที่ข้าได้ยินเสียงมัน เป็นเสียงกรงเล็บยาวน่ากลัวกระทบกันกริ๊ก กริ๊ก กริ๊ก

ข้ากระโดดลุกขึ้นยืน กวาดตามองหาผู้บุกรุกทั่วห้องสมุด แต่มีข้าอยู่เพียงคนเดียว จนกระทั่งเสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง...กริ๊ก กริ๊ก กริ๊ก...ข้าจึงรู้ว่าห้องสมุดนั้นไม่มีคนอยู่

ผู้บุกรุกอยู่ในหัวข้าเอง

"นั่นใคร" ข้าร้องออกไปด้วยเสียงแหบพร่า

เสียงที่ตอบมานั้นเป็นเสียงผู้ชาย เสียงซู่ฟ่อผสมเสียงครางของแมว เหมือนน้ำครำกับน้ำดี ทั้งซู่ร้ายและหวานซึ้ง เสียงนั้นดังสะท้อนผ่านความมืดมิดของ

จิตใจข้า สวัสดิ์

ข้ากรี๊ดร้องแล้วเผ่นหนีออกมาจากห้องสมุด แต่ข้าไม่มีทางหนีมันพ้น
ทันใดนั้น ข้าก็เข้าใจความจริงอันขมขื่น โรคภัยต้องห้ามนั้นไม่ได้ละเว้นข้า
เลย ข้าใช้เวทมนตร์ได้ เป็นมนตราแปลกประหลาดและร้ายกาจ สิ่งเดียวที่มัน
ต้องการคือสัมผัสแค่ครั้งเดียว เพียงนิ้วของข้าสัมผัสกำแพงหีบซ่อนไฟ ข้าก็
ดูดซับบางสิ่งบางอย่างมาจากไฟฝันร้ายของลุงเซย เพียงสัมผัสเดียว อนุภาพ
ของมันก็เข้าครอบงำจิตใจของข้าทุกซอกมุม

ตอนแรกข้าคิดว่าข้าดูดซับพลังเวทมนตร์จากไฟมาไว้ในกาย แต่ไม่ว่าจะ
พยายามเท่าไร ข้าก็ไม่อาจพูดเข้าไปในจิตใจของคนอื่นได้เลย ข้าพูดได้แค่กับเสียง
อันเป็นของอสุรกายนั้นหรือ "ฝันร้าย" นั่นเอง ข้าอ่าน*คัมภีร์แห่งอัลเดอรัส*
อย่างละเอียดจนขี้ใจเพื่อหาคำตอบ ในคำอธิบายไฟฝันร้ายซึ่งราชันผู้เลี้ยงแกะ
เป็นผู้เขียนขึ้น พระองค์ทรงระบุว่าความกลัวในส่วนลึกสุดของจิตใจจะเผยออกมา
ให้เห็น ก็คือความกลัวต่อการหลอกหลอนและความสยดสยอง ข้ารอให้ตัวเอง
รู้สึกกลัว รอความฝัน รอให้ฝันร้ายมาเยือน แต่มันก็ไม่เคยมาเสียที ทุกครั้งที่ก้าว
เข้าห้องใดห้องหนึ่งที่มืดมิด ข้าจะขบกรามแน่นเพื่อห้ามตัวเองไม่ให้กรี๊ดร้องออกมา
เพราะข้ามั่นใจว่า "มัน" จะทะยานออกมาจากความเจ็บพร้อมเสียงกรี๊ดร้อง
น่าสะพรึงกลัว แต่มันก็ยังเงียบอยู่อย่างนั้น มันไม่ได้หลอกหลอนข้า

มันไม่พูดอะไรอีกเลยจนกระทั่งนักเวทอาคมมาเยือน ตอนนั้นเองที่มัน
ช่วยชีวิตข้า

หลังจากนั้น ข้าก็เริ่มคุ้นเคยกับสัมผัสเสียงของมันซึ่งปรากฏขึ้นสลับกับหายไป
มันคือปริศนา มันเก็บซ่อนความลับเอาไว้มากมาย ที่แปลกยิ่งไปกว่านั้นคือฝันร้าย
มีเวทมนตร์ของตนเอง ในสายตาของมัน ไฟแห่งโชคชะตามีแสงสว่างจ้าเหมือน
คบเพลิง ไฟแต่ละใบมีสีแตกต่างกันไปตามสีของขอบกำแพงหีบ และเพราะมันติด
อยู่ในจิตใจของข้า ข้าจึงมองเห็นไฟล่ำรับนั้นเช่นกัน ยามใดที่ข้าขอให้มันช่วยเหลือ
ข้าจะแข็งแกร่งขึ้น วิ่งได้เร็วขึ้นและนานขึ้น ประสาทสัมผัสเฉียบคมขึ้น

บางครั้งมันนั่งเฝ้ายามราวกับหลับ แต่หลาย ๆ ครั้งก็ดูเหมือนว่ามันครอบงำความคิดของข้าทั้งหมด ยามมันพูด น้ำเสียงนุ่มนวลว่าชนลูกของมันมักซับซ้อน ปริศนาเป็นห่วงทำนอง บางครั้งก็ยกคำพูดจาก*คัมภีร์แห่งอัลเดอริส* ขึ้นมา บางคราวก็แค่พูดจายั่วข้า

แต่ไม่ว่าข้าจะถามมากเท่าไร มันก็ไม่ยอมบอกข้าว่าตัวมันเป็นใคร และมันมีตัวตนขึ้นมาในไฟฝันร้ายได้อย่างไร

สิบเอ็ดปีแล้วที่เราอยู่ด้วยกัน

สิบเอ็ดปีแล้วที่ข้าไม่เคยบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เลยแม้แต่คนเดียว

ข้าสัญญาบนถนนในป่ายามค่ำคืนไม่บ่อยนักและไม่เคยเดินคนเดียว ข้ามองไปด้านหลัง นึกหวังขึ้นมาอีกครั้งว่าไอโอนีจะตามหลังกมา เราสองคนจะได้เกี่ยวแขนเดินฝ่าความมืดไปด้วยกัน

แต่สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวอยู่ริมชายป่าคือนกฮูกสีขาวยาว ข้ามองมันโผล่ขึ้นจากพุ่มไม้ก่อนจะพุ่งลงมารวดเร็วจนสะดุ้ง ราตรีก็คลานปกคลุมเหนือยอดไม้ แล้วเสียงสรรพสัตว์ก็ดังขึ้นเซ็งแซ่ ความมืดมอบความกล้าหาญให้พวกมัน ลึกลงไปในมโนสำนึกของข้า ฝันร้ายขยับตัว ทำให้ข้าเย็นเยียบทั่วส้นหลังแม้อากาศจะอบอุ่น

ข้ากอดอกแล้วเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น เลี้ยวอีกแค่มิ่วครึ่งก็จะเห็นแสงคบเพลิงจากประตูบ้านลุงเซยของข้าแล้ว แสงนั้นเรียกให้ข้ากลับบ้าน

แต่ยังไม่ทันถึงทางเลี้ยวที่สอง ข้ากลับประจันหน้ากับพวกโจรเข้าเสียก่อน พวกนั้นโผล่ออกมาจากม่านหมอกราวกับสัตว์นักล่า มันมากันสองคน ใส่เสื้อคลุมยาวสีดำและสวมหน้ากากปิดบังทุกอย่างยกเว้นดวงตา คนแรกกระซอกหูของข้าแล้วเลื่อนมืออีกข้างขึ้นมาปิดปากข้าไม่ให้เสียงร้องเล็ดลอด

ออกมา อีกคนชักกริชงาช้างสี่ซี่ตอกออกมาจากเข็มขัดแล้วจ่อปลายแหลมที่หน้าอกของข้า

"เจียบไว้ แล้วข้าจะไม่ใช้กริชนี้" มันพูดเสียงทุ้มต่ำ "เข้าใจไหม"

ข้าพูดอะไรไม่ออกเพราะกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ ข้าเดินในป่านี้มาครึ่งชีวิตแล้ว มีแต่สุนัขเท่านั้นที่เคยทำให้ข้าตกใจ ข้าไม่เคยเจอพวกโจรมาก่อน และยังไม่เคยเจอใกล้เขตบ้านของลุงเขยขนาดนี้ พวกมันคงใจกล้าหน้าด้านหรือไม่กี่จันตรอกสุด ๆ

ข้าเอื้อมลงไปนมุสลิกของจิตใจ พยายามค้นหาฝ่ามือร้าย มันเผยตัวออกมาพร้อมเสียงซู่พ้อ ความกลัวของข้าปลุกให้มันตื่นขึ้นแล้วมาปรากฏกายอยู่หลังดวงตาของข้า

ข้าพยักหน้าให้โจรคนนั้นอย่างระมัดระวังไม่ให้กระดูกโตนปลายกริชของมันมันถอยหลังไปหนึ่งก้าว "เจ้าชื่ออะไร"

โกหกซะ ฝ่ามือร้ายกระซิบ

ข้าสูดหายใจลึก มือของโจรอีกคนยังกำฮูดของข้าไว้อย่างแน่น "จะ...จะ...เจียนเจียน ยารีโร่"

"เจ้ากำลังจะไปไหน เจียน"

บอกมันไปว่าเจ้าไม่มีของมีค่าติดตัว

แล้วให้พวกมันแกล้งเนื้อเถื่อนหนึ่งซ้าไปแทนนะหรือ ไม่เอาด้วยหรือกนะ

ความโกรธเริ่มปะทุขึ้นท่ามกลางความหวาดกลัว ความเดือดดาลของฝ่ามือร้ายทำให้ลิ้นของข้าสัมผัสถึงรสชาติคล้ายโลหะ "ชะ...ข้าทำงานรับใช้เซอร์ฮอว์ทอร์น" ข้าพูดขึ้นมาในที่สุด ในใจอธิษฐานขอให้บาร์มีของชื่อลุงเขยทำให้พวกนี้หวนเกรงได้บ้าง

แต่พอโจรร้ายที่อยู่ด้านหลังข้าหัวเราะหึ ๆ ขึ้นมา ข้าก็รู้ว่าข้าเลือกคำพูดผิดเสียแล้ว

"ถ้านั้นเจ้าก็รู้เรื่องไฟของเขานะสิ" มันพูด "บอกมาซิว่าเขาเก็บมันไว้ไหน

แล้วเราจะปล่อยเจ้าไป"

ข้ายึดตัวตรงพร้อมหอนิ้วเข้าหากันเป็นกำหมัด บทลงโทษของผู้ขโมยไฟแห่งโชคชะตาคือโทษประหารชีวิตอันน่าสยดสยอง ให้คนทำผิดตายซ้ำๆ และประจานต่อหน้าทุกคน

หมายความว่าพวกนี้ไม่ใช่โจรลักเล็กขโมยน้อยธรรมดาๆ

"ข้าเป็นแค่สาวใช้" ข้าโกหก "ข้าไม่รู้อะไรทั้งนั้น"

"ต้องรู้สิ" มันว่า ดิงฮุดแน่นขึ้นอีกจนคอเสื่อรัดคอข้า "บอกมา"

ให้ข้าออกไปที่ ฝันร้ายพูดขึ้นอีก เสียงของมันดังลอดออกมาจากพื้น
แหลมคม

หุบปากน่า ข้าขอคิดก่อน ข้ากระแทกเสียงในใจ สายตายังมองกริชเล่มนั้น
"ว่าไงละ" โจรที่อยู่ด้านหลังข้าว่าพร้อมดิงฮุดแน่นขึ้นอีก "ไม่ได้ยินระหะ
หูหนวกหรือไง"

"เดี๋ยวก่อน" โจรคนที่ถือกริชพูดขึ้น ข้ามองไม่เห็นใบหน้าได้หน้ากากนั้น
แต่สายตาของมันตรึงข้าไว้กับที่ มันก้าวเข้ามาใกล้ ข้าสะดุ้งเล็กน้อยเพราะได้กลิ่น
ควันไม้ขีดาร์+กานพลู+เสื่อหนังสัตว์เปียกชื้น "คันกระเป๋านางซี" มันพูดขึ้น

นิ้วมือล่องล่ำเข้ามาจับตามตัวข้า เลื่อนไปยังเอว ลงมาที่กระโปรง ข้า
ชบครามแน่น พยายามเชิดหน้าขึ้น ฝันร้ายยังคงเจี๊ยบ กรงเล็บของมันกระทบกัน
เป็นจังหวะ

กรีก กรีก กรีก

"ไม่มีอะไรเลย" โจรคนนั้นว่า

แต่โจรอีกคนยังไม่ปักใจเชื่อ ไม่ว่ามันเห็นสิ่งใดในตาของข้า ไม่ว่าจะสงสัย
อะไรก็ตาม ก็มากพอให้มันยังคงจ่อคมกริชเหนือตำแหน่งหัวใจของข้าอย่างนั้น
"ดูโนแชนเสื่อซี" มันว่าต่อ

ช่วยข้าด้วย ข้าตะโกนในใจ ตอนนี่เลย!

ฝันร้ายหัวเราะเสียงแหบดำราวกับงูพิษร้าย

แขนทั้งสองข้างของซำรอนวาบ ข้างอด้วงง เล้นเลือดของซำรอนราวกับไฟ
ซำกลั่นเสียงร้องขณะทีพลังของฝั้นร้ายแล่นไปตามกระแสเลือด

ชายคนนี้อยู่ด้านหลังซำถอยไปก้าวหนึ่ง "นางเป็นอะไรนะ"

โจรคนที่ถือกริชเบิกตากว้างมองซำ มั่นลตกริชลงเพียงชั่วครู่เดียว แต่
ชั่วครู่ นั้นคือสิ่งที่ซำต้องการ

กล้ำเนื้อของซำราวกับลูกไหม้ด้วยพลังของฝั้นร้าย ซำฟาดซำกลางอก
จอมโจรด้วยแรงมหาศาลจนกริชกระเด็นหลุดจากมือ โจรนั้นเสียหลักล้มลงกลาง
ถนน หัวของมันกระแทกพื้นดินอย่างแรง ส่วนโจรร้ายที่อยู่ด้านหลังซำกำลังจะ
ซำดาบออกมา

แต่ฝั้นร้ายว่องไวกว่านั้น ก่อนที่โจรคนนั้นจะทันได้ซำดาบออกจากฝัก ซำ
ก็คว้าซำมือมันไว้ ซำบีบมือแน่นจนเล็บฝังลงไปเนื้อของมัน "อย่ากลับมาที่นี่
อีก" เสียงทีเปล่งออกมาเหมือนไม้ใช้เสียงของซำเสียทีเดียว

ด้วยพลังทั้งหมดทีฝั้นร้ายมอบให้ ซำผลักโจรลงจากถนนเข้าไปในม่านหมอก
ของป่า

เสียงกิ่งไม้หักเปรี๊ยะเมื่อร่างของโจรร้ายกระแทกพื้นป่า เสียงสบลสะทอน
ก้องในอากาศซันของฤดูร้อน ซำไม่รอให้มันลุกซัน ซำออกวิ่ง วิ่งสุดฝีเท้าไปยัง
บ้านของลุงเซย

เร็วอีก ซำส่งเสียงเหินหัวใจทีเต้นรัวเร็วราวกับรัวกลอง

ความพยายามนั้นทำให้กล้ำเนื้อซำทั้งสองข้างหดเกร็ง ซำวิ่งเร็วมาก
จนเท้าแทบไม่แตะพื้น เมื่อเห็นไฟสีเหลืองจากคบเพลิง ซำก็โผล่เข้าไปใส่กำแพงอิฐ
ใกล้ประตูบ้านของลุงเซยแล้วบังคับตัวเองให้สุดหายใจซำลึก

ซำเหลียวหลังกลับไปมองถนนอีกครั้งหนึ่ง ยังแอบกลัวว่าจะเห็นพวกนั้น
ไล่ตามมา แต่ในความมืดมีเพียงต้นไม้กับหมอกหนาเท่านั้น

ซำกับฝั้นร้ายอยู่ด้วยกันตามลำพังอีกครั้งหนึ่ง

แขนทั้งสองข้างยังร้อนผ่าวแม้ว่าจะหายใจซำลงแล้ว ซำม้วนแขนเสื้อซัน

จ้องมองสายเวทมนตร์สีหมีกพลุ่งลงมาตามเส้นเลือดจากข้อศอกลงสู่ข้อมือ ภาพตรงหน้าช่างเหมือนกับคำคือนั้นเมื่อสิบเอ็ดปีก่อนตอนที่ข้าเริ่มจับไข้ไม่มีผิด เป็นเช่นนี้ทุกครั้งที่ข้าขอให้ฝืนร้ายช่วย

ข้ารอให้น้ำหมีกในเส้นเลือดมอดดับลง ขบฟันอดทนต่อความรู้สึกอุ่นร้อนจนแทบ *เจ้าว่าพวกนั้นรู้ไหมว่าข้าติดโรคร้าย*

พวกมันเป็นหัวขโมยไฟนะ ถ้ามันเอาเรื่องเจ้าไปแจ้งให้ทางการก็เหมือนเข้ามอบตัวด้วยนั่นแหละ

อีกไม่กี่อึดใจต่อมาความรู้สึกแสบร้อนก็หายไป เหลือเพียงเงาอุบไหวยภายในแขนทั้งสองข้าง ข้าเอนตัวพิงกำแพงอิฐแล้วถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ *ทำไมถึงแสบร้อนทุกครั้งเลย ข้าถาม*

แต่ฝืนร้ายเริ่มเลื่อนหายกลับไปในหลืบลึกของจิตใจข้าแล้ว มันเอ่ยว่า *เวทมนตร์ข้าเคลื่อนไหว เวทมนตร์ข้ากัดกิน เวทมนตร์ข้าประโลมใจ เวทมนตร์ข้าหลอกหลอนสิ้น เจ้ายังเยาว์และพรั่นใจ ส่วนข้าไร้ความหวั่นไหว ด้วยวัยข้าห้าร้อยปี*

บทที่สาม

ข้าล้มป่วยด้วยพิษไข้
โลหิตดำดังราตรี
เวทมนตร์ทรงฤทธิ์
ไร้ซึ่งความหวังไหว

สายตาข้าไกลกว้าง
ทะเยอทะยานล้นเกินใคร
ข้าจึงขอพรไป
ขออำนาจใหญ่ล้นฟ้า

จิตวิญญูทณจึงเฝ้าเตือน
ทุกสิ่งล้วนมีราคา
ต้องจ่ายด้วยของล้ำค่า

เจ้าจงหามาแลกกัน

ไม่ว่าแพงเพียงใด
ข้ายอมจ่ายไม่เคยหวั้น
แม้เลือดกระดูกนั้น
เป็นก้านสั้ให้แก่นาง

จงใช้ไฟให้ดี
จงระวังทุกสิ่งอย่าง
สิบสองพรแปรภิศตาง
เป็นสิบสองคำสาปติดตัวไป

สิบสองหน้าฟ้าแห่งโชคชะตา

ผู้นำสารมาถึงขณะเรานั่งกินอาหารเข้ากันอยู่ที่โต๊ะ ญาติพี่น้องสองคนกำลังแย่งกินขนมปังกรอบอุ่น ๆ ส่วนไอโอนีกับข้าดื่มชา เมื่อพ่อบ้านเข้ามาในห้องโถง ไอโอนีก็ลุกพรวดขึ้นจากที่นั่ง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเป็นประกายขณะนางฉีกซองจดหมายฉบับนั้น

"เย่" นางส่งเสียงผ่านช่องว่างระหว่างพนักหน้า

ป่าของข้าสะบัดมิตทาเนยในมือ ไอโอนียื่นจดหมายนั้นให้ป่าอย่างเบิกบาน นางยิ้มแก้มปริ ป่าอ่านจดหมายฉบับนั้นอย่างละเอียดอยู่ครู่หนึ่ง ลุงเซยซึ่งนั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะถามอย่างใจร้อน "ว่าไงล่ะ"

"เราได้รับเชิญให้ไปงานวันวิษุวัตที่ปราสาทสโตน" ป่าตอบพร้อมยิ้มจนมุม

ไอโอนีส่งเสียงร้องอย่างมีชัย หนวดสีเทาบนใบหน้าลุงเขยกระตุกเล็กน้อย ปากของเขาหยักโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม ช่างวางมือซ้อนกันบนตัก ในใจคิดหาข้ออ้าง เพื่อเสียงงานฉลองของพระราช

"อย่าทำหน้าที่ใจนักเลย" บ้าของข้าว่าพลางส่งจดหมายฉบับนั้นให้ผู้เป็นสามี "เรายังค้างจ่ายภาษีของปีที่แล้วอยู่เลยนะ และกษัตริย์โรแวนก็จะต้องตามทวงทุกเหรียญที่พระองค์ควรได้" บ้าบีบมือกับชายกระโปรง "คนในเมืองต่างพูดกันว่าในปีนี้อาณาจักรเก็บเกี่ยวพืชผลได้น้อยที่สุดในรอบหลายปี"

อีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะ ลูกพี่ลูกน้องของข้ากำลังแย่งไม้กรอกชิ้นสุดท้ายโดยใช้ส้อมเหล็กต่างอาวุธ "ทำไมถึงผลผลิตถึงไม่ดีล่ะแม่" ลินถาม "เพราะหมอกจั้นหรือ"

"ใครจะสนเรื่องผลผลิตกันล่ะ" ไอโอนีพูด "นี่มันวันวิษุวัตนะ" นางหันไปหาผู้เป็นพ่ออย่างตื่นเตน "เราจะไปงานกันใช่ไหมคะพ่อ บอกข้าทีว่าเราจะไป"

ลุงเขยทาแยมสตรอว์เบอร์รี่บนขนมปัง ก่อนส่งเข้าปากพร้อมส่งเสียงพูดอ้อ "ไปสิ ไอโอนี" เขาว่า "เราจะไปกัน"

ไอโอนีร้องออกมาอย่างรำเริงขณะป่าไอไล่ด้วยขาของนาง "จะไปจริงหรือ"

ลุงเขยกัดขนมปังอีกคำแล้วลุกออกจากโต๊ะไป ไม่นานนักเขาก็กลับมา แสงสีแดงอมม่วงสว่างเรืองออกมาจากกระเป่าเสื้อของเขา ลุงเขยล้วงกระเป่าเสื้อแล้วหยิบไฟแห่งโชคชะตาใบหนึ่งออกมา เขาไล่นิวไปตามขอบไฟสีแดงอมม่วงครู่หนึ่ง ก่อนจะวางมันลงบนโต๊ะอย่างแรง ทำลายความสงบสุขยามเช้าของข้าเสียยับเยิน

ร่างของข้าเย็นเฉียบ ข้าก้มลงมองไฟฝันร้าย ใบเดียวกับที่ข้าเคยสัมผัสเมื่อสิบเอ็ดปีก่อน

"นี่ไงล่ะ ภาษี" ลุงเขยพูด "มีค่ามากกว่าที่เราค้างไว้เสียอีก"

ทั้งห้องเงียบกริบ เว้นแต่เสียงเก้าอี้ไถ้อีตื้ออืดอืดขณะป่ากับลูกพี่ลูกน้องของข้าเอนตัวเข้าไปดูใกล้ๆ "นั่นมัน..." ไอโอนีกระซิบ

"ไฟฝันร้าย" บ้าพูด นางเงยหน้าขึ้นมองลุงเขย สีเลือดฝาดบนแก้มของ

นางเหือดหายไปแล้ว "บรรดาภคัตริย์แห่งบลันเดอร์ทรงเสาะแสวงหาไฟใบนี้นานยาวนานตั้งแต่ก่อนข้าเกิดเสียอีก ที่ริน เจ้าไปเอามันมาจากไหน"

"ข้าแย่งมันมาจากโจรบนถนนในป่าเมื่อหลายปีก่อน"

"แล้วไม่คิดจะบอกข้าหน่อยหรือ"

ลูงเขยมองผู้เป็นภรรยาด้วยสายตาเหนื่อยหน่าย "ข้าเก็บมันไว้ล่ะ" เขาเหลือบตามองไอโอนี่ "เผื่อวันไหนเดือดร้อน เราจะได้ใช้มัน"

ลูงเขยนั่งลงตรงหัวโตะเช่นเคย ตัวเขาดูกลมและเป็นสีเทา แต่แววตาเขาดูแปลกออกไป มีบางอย่างในรอยยิ้มที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน มันดูเสแสร้งอย่างไรไม่รู้

ไม่ว่าป่าจะซุกถามเพียงใด ลุงเขยก็ไม่ยอมบอกอะไรเพิ่มว่าไฟผ่นร้ายใบนั้นมาอย่างไร ไม่พูดถึงเลือดบนดาบที่ข้าเห็นเมื่อวันที่เขานำไฟกลับมาบ้าน ข้าเอนหลังฟังพนักเก้าอี้และจ้องมองเขา รู้สึกเย็นเยียบเมื่อคิดขึ้นมาว่าข้ารู้จักชายคนที่นั่งอยู่หัวโตะน้อยกว่าที่คิด

"ไอ้นั่นมันคืออะไรล่ะ" อัลดริช ญาติผู้น้องของข้าเอ่ยขึ้น เขาเอนตัวเข้าไปใกล้ หรือตามองสัตว์ประหลาดบนไฟใบนั้นจนใบหน้าเหยเก

"มันคืออสูรกาย" ลินกระซิบ เอื่อมมือจะไปแตะ

"อย่า!" อัลดริชร้องออกมา รับผิดชอบพี่ชายกลับทันที "มันเก่าขนาดนี้ เดียวก็ทำขาดหรอก"

ลูงเขยหัวเราะพริต "แม่ของพวกแกอ่าน*คัมภีร์โบราณ*ให้ฟังไม่พอหรือยัง" เมื่อลูกพี่ลูกน้องของข้าเงิบเสียงลง ลุงเขยก็เอื่อมไปหยิบไฟ จับเอาไว้ทั้งสองมือด้วยนิ้วโป้งและนิ้วชี้ เมื่อเขาดึงมือเพื่อฉีกไฟออกจากกัน ข้าก็ได้ยินตัวเองหายใจดังเฮือก

แต่ไฟใบนั้นกลับไม่ขาด

ลูงเขยวางไฟลงบนโตะเหมือนเดิม กระดาษหนึ่งแผ่นนั้นดูเก่าก็จริง แต่ปราศจากรอยยับใดๆ "ไฟแห่งโชคชะตาไม่อาจถูกทำลายลงได้" เขาบอก

ลูกชายทั้งสอง "เพราะเวทมนตร์โบราณปกป้องรักษามันอยู่"

ลินเอนตัวไปด้านหน้าและพูดใส่หน้าน้องชาย แม้อายุมากกว่าแค่ปีเดียว แต่ลินก็ชอบวางท่าสั่งสอนน้องชายเสมอ อัลดริชยอมให้พี่สอนแม้ไม่เต็มใจ "พ่อหมายถึงเวทมนตร์ของราชันผู้เลี้ยงแกะยังงั้นละ"

อัลดริชปิดพี่ชายออกอย่างรำคาญ

บ้าพูดขึ้นด้วยเสียงดังกังวานและหนักแน่น "พระองค์ทรงได้รับเวทมนตร์นี้ จากจิตวิญญาณแห่งพงไพรเป็นของกำนัล จากนั้นทรงใช้เวทมนตร์นั้นสร้างไฟแห่งโชคชะตาขึ้นมา"

"ของกำนัลอะไรละ" ลุงเขยพิมพ์้า "เอาโรคร้ายมาติดมากกว่าสิไม่ว่า"

เสียงขบฟันของผื่นร้ายดังสะท้อนในใจของข้า มันขบกรามแน่นและคลายออก แม้หัวใจทองคำยังอาจเน่าสลาย สิ่งที่พระองค์เขียนหรือทำไปล้วนสูญเปล่า ไฟพระองค์เป็นเพียงอาวุธ อาณาจักรลูกเป็นไฟ คนเลี้ยงแกะผู้ไร้ปัญญา ราชันผู้โง่เขลา

ไอโอนีสลากปลายนิ้วไปตามก้ามหยาบสีแดงอมม่วงตรงขอบไฟ ข้าสะดุ้ง จำได้ดีว่าสัมผัสของก้ามหยาบนั้นเป็นอย่างไร "สำหรับกษัตริย์โรแวนแล้วมันคงมีค่ามหาศาลเลยทีเดียว" นางเอ่ย

ลุงเขยหันไปมองผู้เป็นลูกสาว "ใช่แล้ว ลูกพ่อ" คราวนี้เขาไม่เสแสร้งยิ้ม แต่ก็ยังดูน่าขนลุกอยู่ดี "พ่อหวังว่าจะเป็นเช่นนั้น"

คัมภีร์แห่งอัลเดอริสของบ้าซึ่งเคยแบ่งกันอ่านกับแม่ของข้าวางกองอยู่บนพื้นห้องนั่งเล่น ข้าหยิบมันขึ้นมาด้วยสองมือ ปกสีซีดจางนั้นช่างคุ้นเคยเมื่อได้สัมผัส กลิ่นของหนังสือเล่มนี้เหมือนกับหนังสือเก่าๆ สันหนังสือเริ่มเปื่อยและแตกเป็นริ้วด้วยผ่านการใช้งานมายาวนาน บนปกไม่มีลายมือของบ้าเขียนอยู่ ลงชื่อที่ครึ่งหนึ่ง

ป่าเคยใช้ร่วมกับแม่ของข้า ป่าใช้ชื่อนั้นมาจนกระทั่งพ่อของป่าลงนามในสัญญา
สมรสระหว่างนางกับที่ริน ฮอว์ทอร์น

ไอพอล ไรต์บีม ถัดจากชื่อนั้นคือลายมือหวัดโค้งสวยงามของแม่ข้า ลงชื่อ
ของแม่เอาไว้ *ไอริส ไรต์บีม*

ข้าพลิกหน้ากระดาษเหลืองกรอบ ข้าเองก็เหมือนกับบรรดาลูกพี่ลูกน้อง
คือสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับไฟแห่งโซคเซตาและเรื่องของเวทมนตร์ตั้งแต่เด็ก แม่มักจะ
ให้ข้าชบบนตักขณะอ่าน *คัมภีร์แห่งอัลเดอร์ส* ให้ข้าฟัง แม้วาดรูปตามชอบหน้า
กระดาษด้วยหมึกสีเขียว เป็นรูปต้นไม้ หญิงสาว สัตว์ประหลาดต่างๆ ทุกครั้ง
ที่แม่อ่านให้ฟัง ผมสีดำลับของแม่จะหล่นลงมาปรกไหล่ให้ข้าได้ใช้นิ้วน้อยๆ ม้วน
ปลายเส้นขณะพลิกเปิดไปกับเรื่องราวในคัมภีร์ซึ่งใช้สำนวนภาษาอันพิสดาร
พันลึก

ในวันวันสันตวิษุวัตปีหนึ่ง ข้ากับแม่มาเยี่ยมป่าไอพอล ข้ากับไอโอนีนนอน
ขดตัวบนพรมขนแกะเหมือนลูกแมวพลางเบิกตากว้าง ฟังแม่กับป่าตอบคำถาม
ต่างๆ เกี่ยวกับคัมภีร์พิสดารของราชันผู้เลี้ยงแกะ

"ทำไมราชันผู้เลี้ยงแกะทรงสร้างไฟแห่งโซคเซตาขึ้นมาล่ะคะ" ข้าถาม
"พระองค์ทรงสร้างมันขึ้นมาอย่างไร"

ป่าถอดแว่นอ่านหนังสือแล้วมองข้าด้วยสายตาจริงจังอย่างที่เห็นไม่บ่อยนัก
"ถ้าจะให้ตอบคำถามนั้น" ป่าพูด "ก่อนอื่นเราต้องพูดถึงจิตวิญญาณแห่งพงไพร"

ข้าตัวสั่นแม่ไฟในเตาผิงนั้นลุกโชน คำอธิบายของราชันผู้เลี้ยงแกะถึง
จิตวิญญาณแห่งพงไพรทำให้จินตนาการวัยเด็กของข้าแล่นเตลิดไปด้วยความกลัว
เทพผู้เป็นอมตะ ผู้มีกลิ่นแห่งเวทมนตร์...กลิ่นของเกลือ...ชุ่มชื้นอยู่ในหมอก ไม่มี
ผู้ใดมองเห็น

"นานมาแล้ว" ป่าเล่า "ก่อนไฟแห่งโซคเซตาจะถือกำเนิด จิตวิญญาณ
แห่งพงไพรคือเทพที่เราเคารพบูชา ประชาชนชาวบลันเดอร์ต่างพยายามแสวงหา
เทพองค์นี้ หลายคนเดินตามหากลิ่นเกลือลึกเข้าไปในป่าดงพงไพร พวกเขาขอ

ให้นางประทานพรให้ พวกเขาล้วนเคารพบูชาป่าไม้ของนางและพากันตั้งชื่อตนเองตามชื่อต้นไม้ในป่า นั่นคือเวทมนตร์โบราณ ศาสนาโบราณ" ป้าขมวดคิ้ว "เพื่อตอบแทนการเคารพบูชาของราชันผู้เลี้ยงแกะ จิตวิญญาณแห่งพงไพรจึงประทานเวทมนตร์ประหลาดอันทรงพลังให้พระองค์ พระองค์ทรงอยากแบ่งปันเวทมนตร์ของพระองค์แก่ราษฎรในอาณาจักรจึงสร้างไฟแห่งโชคชะตาขึ้น" เสียงของป้าเคร่งขรึม "แต่ทุกอย่างย่อมมีราคา償วด ราชันผู้เลี้ยงแกะต้องมอบบางอย่างให้จิตวิญญาณแห่งพงไพรในการสร้างไฟแต่ละโบก้อนมาด้วย"

"อย่างเช่นวิญญาณของพระองค์หรือคะ" ไอโอนีนถามพลางกัดเล็บ

ป้าพยักหน้า "แต่สุดท้ายแล้วจิตวิญญาณแห่งพงไพรต่างหากที่เป็นฝ่ายเสียประโยชน์ เพราะไฟแห่งโชคชะตาซึ่งราชันผู้เลี้ยงแกะทรงสร้างขึ้น เหล่าประชาราษฎร์จึงใช้เวทมนตร์ได้ล้นหน้าเพียงปลายนิ้วสัมผัส ไม่ต้องเข้าป่าขอพรจากองค์เทพอีกแล้ว เมื่อนางไม่ได้รับการเคารพบูชาอีกต่อไป จิตวิญญาณแห่งพงไพรจึงเริ่มคิดแค้น" ป้าหยุดพูด แม้มริมฝีปากแน่น "นางเนรมิตหมอกนี้ขึ้นมาเพื่อหลอกล่อให้ผู้คนกลับสู่ป่า"

ตอนนั้นข้ายังเด็กนัก แต่ก็รู้ดีพอที่จะระวังมานหมอกนับแต่นั้นมา "ผู้เข้าไปในมานหมอกจะหลงทาง บ่อยครั้งก็เสียชีวิตไปเลย" แม่บอก "หมอกหนานั้นแผ่ขยายออกไป ตัดขาดพวกเราออกจากอาณาจักรเพื่อนบ้าน ที่เลวร้ายกว่านั้นคือเด็กที่หลงอยู่ในหมอกนานเกินไปจะจับไข้ เส้นเลือดทั่วทั้งร่างจะเปลี่ยนเป็นสีดำ ส่วนเด็กที่รอดชีวิตจากพิษไข้มักเกิดความสามารถในการใช้เวทมนตร์ เช่นเดียวกับที่จิตวิญญาณแห่งพงไพรเคยประทานให้ แต่พลังเหล่านั้นควบคุมได้ยาก และอันตรายยิ่งกว่า" แม่เริ่มเสียงสั่น ยกมือขึ้นสัมผัสลำคอของตัวเอง "แต่เมื่อเวลาผ่านไป เด็กๆ เหล่านี้ก็จะเสื่อมสลายลง บ้างก็ร่างกายบิดเบี้ยว ส่วนบางคนจิตใจผิดเพี้ยนไป มีไม่กี่คนหรอกที่มีชีวิตรอดจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่"

ข้ากับไอโอนีนนั่งนิ่ง ตกอยู่ในภวังค์ของเรื่องเล่าราวกับต้องมนตรา เราเด็กเกินกว่าจะเข้าใจอันตรายของโลกนี้ โลกที่เราใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้เดียงสา "ราชัน

ผู้เลี้ยงแกะทรงต้องการจับหมอกเหล่านี้ให้พ้นไปจากเมือง" ป้าพูด "พระองค์เสด็จในป่าลึกเพื่อเจรจากับจิตวิญญาณแห่งพงไพรอีกครั้ง เมื่อพระองค์ทรงกลับออกมาก็ได้เขียนคัมภีร์เล่มนี้ขึ้น" ป้าเคาะคัมภีร์แห่งอัลเตอร์สซึ่งวางอยู่บนตัก "พระองค์ทรงเขียนเกี่ยวกับอันตรายของเวทมนตร์และวิธีการใช้เครื่องรางเพื่อปกป้องตัวเองในม่านหมอก" ป้าเว้นจังหวะก่อนเข้าสู่เรื่องสำคัญ "ในหน้าสุดท้ายราชันผู้เลี้ยงแกะเขียนวิธีทำลายหมอกเอาไว้ด้วย"

"อ่านให้ฟังหน่อยสิคะ!" ซ้ำกับไอโอเน่ฟูดขึ้นพร้อมกัน
ป้ากระแอมแล้วหยิบแว่นขึ้นใส่

ทั้งสิบสองเพรียกหากันเมื่อเงาทอดยาว
เมื่อตะวันดับลงและจิตวิญญาณแกร่งกล้า

ไฟเรียกหาสำหรับและสำหรับเรียกไฟกลับคืน
รวมเราเข้าด้วยกันเกิด ไฟทั้งสิบสองว่า เราจะจับไล่ความมืดมิดให้พ้นไป

ณ ต้นไม้ในนามแห่งพระราชินี หลังโลหิตดำสนิทกลืนตั้งเกลื้อ
ไฟทั้งสิบสองจะปิดเป่าภัยให้โรยรา

จากยอดเขาถึงท้องทะเลไกล
จุดเริ่มต้นใหม่ จุดสิ้นสุดใหม่...

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีราคา

ข้าเผลอร้องออกมาเบาๆ จังหวะกลอนอันแปลกประหลาดนั้นสิ้นไหล
ราวแพรไหมในโสตประสาท ซ้ำกับไอโอเน่เหลือบตามองกัน ต่างยิ้มมุมปาก

ขณะเพลิดเพลินกับความมีดมนอันหอมหวานซึ่งหลังรินจากถ้อยคำของราชันผู้เลี้ยงแกะ

"ไฟ หมอก โลหิต" แม่เอ่ยเสียงนุ่มนวลแต่เบาหวิวราวกระซิบ "ทั้งหมดนี้เชื่อมโยงหากัน ทักถอยอย่างบอบบางราวกับใยแมงมุมที่สมดุล หากรวมไฟแห่งโชคชะตาทั้งสิบสองหน้าไฟเข้าด้วยกันด้วยโลหิตดากลิ่นดั่งเกลือ ก็จะเยียวยาโรคร้ายต้องห้ามได้ บลันเดอร์จะได้เป็นอิสระจากหมอกเสียที"

"แต่ราชันผู้เลี้ยงแกะไม่ได้ขจัดหมอกให้สิ้นไปและไม่ได้เยียวยาโรคร้ายนั้นด้วย" ป้าพูดอย่างหนักใจ "จิตวิญญาณแห่งพงไพรหลอกล่อพระองค์นางรับปากพระองค์ว่าจะบอกวิธีขจัดหมอกให้กั้ต่อเมื่อได้ไฟอัลเดอร์คู่ของพระองค์เป็นการแลกเปลี่ยนเท่านั้น ราชันผู้เลี้ยงแกะรวบรวมไฟทั้งส้าหรับโดยปราศจากไฟใบสุดท้ายไม่ได้ ดังนั้นพระองค์จึงไม่อาจขจัดหมอกให้สิ้นไป ไม่มีกษัตริย์องค์ใดทรงทำได้เลย"

"ไม่มีวันที่กษัตริย์องค์ใดจะทรงทำได้" แม่ของซ้ารำพึง "จนกว่าจะมีใครสักคนหาไฟอัลเดอร์คู่พบและทำให้ส้าหรับไฟสมบุรด์ จนถึงตอนนั้น..."

ซ้ากับไอโอนีมองหน้ากันอย่างเศร้าหมอง "หมอกหนาจะยังคงปกคลุมขยายต่อไปเรื่อยๆ"

ซ้าเจอป่าอยู่ในสวนซึ่งสามีนางแทบไม่ลงมาเยือน ป้ากำลังฮัมเพลงเบาๆ นางชอบอยู่กับมวลไม้เขียวขจี ห่างจากเสียงจ้อแจ้นในตัวบ้าน ผมสีทองของป้าปลิวสยายเป็นลอนยุ่งๆ ปกคลุมแผ่นหลัง ทั้งเศษดินในซอกเล็บ ทั้งรอยตีนกาที่หางดาโอพอล ฮอว์ทอร์นไม่ใช่สตรีที่เรียบร้อยหรืออ่อนหวานเหมือนสุภาพสตรีอื่นๆ ในอาณาจักรบลันเดอร์ เพราะอย่างนี้เองป้ากับลุงเซยของซ้าจึงเป็นคู่ที่ไม่เหมาะสมกันเสียเลย ลุงเซยของซ้าเป็นพวกขาดความยับยั้งซึ่งใจแถมยังเป็นคนทะเยอทะยาน

อยากเป็นใหญ่ในนครบลันเดอร์จนใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายเกินจำนวนเงินที่หามาได้

ซาร์รักความงามอันเป็นธรรมชาติของป่า ข้าเห็นความงามแบบเดียวกันนี้
ในตัวโอโอนี่เช่นกัน ในบางวันข้าเห็นแม้กระทั่งเงาของแม่ข้าบนใบหน้าของทั้งคู่
ซึ่งมีส่วนคล้ายกันมาก

ข้าเดินไปสระสะพานใบหนึ่งมาเดี๋ยว เมื่อนกในสวนได้ยินข้าเข้ามาใกล้ก็เสียว
เสียงลง ป่าหันมายิ้มให้แล้วกวักมือเรียกให้ข้าไปดูสมุนไพร่ที่เก็บได้ "ป่ากำลัง
ทำยาทิงเจอร์อยู่จ๊ะ" นางบอก

ข้ามองดูในกันครก เห็นสมุนไพร่สีเขียวคล้ำที่ป่าบดเข้ากับผงสีขาว
เนื้อหยาบ ข้าโน้มตัวเข้าไป กลิ่นฟีเวอร์ฟีวลอยเตะจมูกทันที "แล้วไอ้สีขาวๆ นั้น
คืออะไรคะ"

"เปลือกจากต้นวิลโลว์ขาวจ๊ะ" ป่าตอบ "ใช้แก้ปวดหัว"

ข้านั่งลงบนพื้นหญ้าเคียงข้างป่า "ป่าคะ เรื่องงานวันวิษุวัตนะคะ" ข้าเกริ่น
"ข้าคิดว่าข้าไม่ควรไป"

ป่าพ่นลมหายใจดังฮือ ก่อนจะโน้มตัวกลับไปทำงานต่อ บดสากเข้ากับ
สมุนไพร่และเมล็ดพืชในครกหิน "งั้นหรือ"

อัลดริชกับลินวิงกลับเข้ามา ทั้งสองตะโกนโหวกเหวกพร้อมโบกดาบไม้
ในมือ ไม่ก็อึดใจต่อมาทั้งคู่ก็หายลับไป ได้ยินแต่เสียงฝีเท้ากระแทกพื้นดังราวกับ
กำลังเปิดฉากสงคราม เมื่อทั้งสองลับตาไปแล้ว ข้าจึงพูดต่อโดยลดเสียงลง "ข้า
ไม่ได้ไปที่ราชสำนักมานานแล้ว" ข้าพึมพำ "แถมนี่เรียกคงไม่พอใจเอามากจ้"

"ยังมีเหตุผลให้ต้องไป" ป่าพึมพำตอบ มือกำรอบสากแน่น "เด็กหนุ่มคนนั้น
คงดีใจที่ได้เจอเจ้านะ คนที่เขียนจดหมายถึงเจ้านั้นนะ ชื่ออะไรนะ อะลิกซ์ใช้ไหม"

ข้าส่งเสียงออกมาอย่างรำคาญใจ เขาคือบุตรชายคนที่สองของลอร์ด
ลาเบอร์รัม เด็กหนุ่มมีดวงตาสีเทาเหมือนหินในลำธาร เขาเคยนั่งข้างข้าที่โต๊ะเสวย
และทำให้ข้าหัวเราะ ตอนนั้นข้าอายุสิบเจ็ด เป็นครั้งสุดท้ายที่ได้ไปร่วมงานวันวิษุวัต

เด็กหนุ่มซึ่งข้าเคยจูบด้วยความเซลาหรือไม่ก็ความเบื่อหน่าย "อะลิกซ์คะ"

อะลิกซ์ ลาเบอร์นัม"

บ่าหันมามองข้า รอยยิ้มคล้ายเข้าหยอกยักค้างอยู่บนใบหน้า "ตอนนี้เจ้าไม่ชอบอะลิกซ์แล้วใช่ไหม"

ข้าโบกมืออย่างไม่มีที่ระ "ข้าอาจไม่เคยชอบเขาเลย เขาอาจแค่...บังเอิญอยู่ตรงนั้น"

บ่าส่ายหน้า เตะปากดังจี้ๆ แต่แล้วรอยยิ้มก็ผลิบานบนใบหน้า "เป็นแบบนี้ต่อไปนานๆ ไม่ได้นะ เอาแต่ซังตัวเองไว้ในบ้านของลุง ไม่ได้ออกไปใช้ชีวิตตามประสาเด็กสาวเสียบ้าง"

ที่ยายแม่มัดเดมาพูดก็ถูก

ข้าสะดุ้งจนเปลือยเต็ดดอกไม้ที่อยู่ใกล้ๆ

บ่าไม่ทันสังเกต นางดึงซองจดหมายฉบับหนึ่งออกมาจากผ้ากันเปื้อนแล้วยื่นให้ข้า ซองนั้นเปื้อนคราบดินจากมือของบ่า

แต่นั้นไม่สำคัญหรอก ข้ารู้จักลายมือนั้นดี มันเป็นจดหมายจากพ่อ และข้ารู้ว่าพ่อจะขออะไร อย่างที่พ่อเคยขออยู่ทุกปีเมื่อพระราชาทรงเปิดปราสาทที่ประทับเพื่อเฉลิมฉลองวันวิษุวัต

"พ่อเขาก็พยายามนะ เอลส์เพธ" บ่าพูดพลางมองข้า

ข้าใช้นิ้วโป้งลูบซองจดหมายเบาๆ คราบน้ำมันจากผิวของข้าทำให้ลายมือหวัดๆ ของพ่อเประเปื้อน ไมใช่แค่พ่อ แม่เลี้ยง และน้องสาวต่างแม่เท่านั้นที่ข้าอยากหลีกเลี่ยง แต่มีเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ทำให้ข้าไม่อยากไปราชสำนัก หรือเข้าร่วมงานวันวิษุวัต หรือแม้แต่เข้าเมืองด้วยข้า

การเสื่อมสลาย ราชันผู้เลี้ยงแกะทรงใช้คำนี้ใน*คัมภีร์แห่งอัลเดอรัส* มันคือความเจ็บป่วยทางจิตใจหรือทางกายที่มาพร้อมกับโรคร้าย เมื่อฟื้นไข้แล้ว โรคร้ายจะมอบพลังประหลาด เป็นความสามารถทางเวทมนตร์ แต่ทุกอย่างล้วนมีราคาของมัน สำหรับบางคนราคาที่ว่านี้เห็นชัดเจนอยู่แล้ว พลังชีวิตของพวกเขาจะถูกกลืนกินอย่างช้าๆ เสื่อมสลายลงอย่างเจ็บปวดสาหัส

แต่สำหรับหลายๆ คน อย่างเช่นตัวข้า ราคาที่วันนี้ยังไม่ปรากฏแน่ชัด มันเหมือนกับแทงเหล็กที่ตามองไม่เห็นลอยอยู่เหนือหัวและพร้อมจะตกลงใส่มาได้ทุกเมื่อ ข้ารู้สึกว่าจะเป็นการประมาทเกินไปหากจะเข้าไปพบปะคนแปลกหน้าทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าการเสื่อมสลายอาจก่อกำเนิดขึ้นในกระแสเลือดของข้า ข้าอาจทำบางอย่างเลวร้ายต่อหน้าพระราชชาตตลอดจนบรรดานักเวชชาคมและกองพลม้าศึก พวกเขาจะลากตัวข้าไปขังไว้ในคุกใต้ดิน หรือบางทีข้าอาจล้มป่วย พยายามปิดซ่อนอย่างไรก็ไม่เป็นผล ข้าจะค่อยๆ สูญสลายกลายเป็นความว่างเปล่า

เช่นเดียวกับแม่ของข้า

ข้าเบือนหน้าจากป่า นิ้วมือลูบไล้กลีบสีม่วงของดอกไอริส "ข้าแค่คิดว่ามันคงจะง่ายกว่าสำหรับทุกคนถ้าข้าอยู่บ้าน"

ป่าถอนใจแล้วเอื้อมมือมาแตะแก้มของข้าพร้อมพูดอย่างอ่อนโยน "ป่าคงไม่มีวันเข้าใจว่าป่าจะรู้สึกอย่างไรถ้าเป็นเจ้า" ป่าพูด "แต่ขอให้รู้ไว้ว่าเจ้าเป็นที่รัก และเจ้ากลับมาตรังนี้ได้เสมอ มาอยู่กับป่า แต่อย่าให้ความเจ็บป่วยเมื่อสิบเอ็ดปีก่อนมาขวางกั้นไม่ให้เจ้าใช้ชีวิตเลย เอลส์เพธ เจ้ายังสาว ยังมีอนาคตอีกไกล" ป่าย่นจมูกแล้วก็ลงทำงานของตัวเองต่อ "ถ้าไม่ออกไปเพื่อความสุขของตัวเอง ขอให้ทำเพื่อป่าก็แล้วกัน ป่ายอมจ่ายเงินอย่างงาม ขอแค่ได้เห็นแม่นี้เรียบ สปินเดิลทำหน้าที่ไม่สบบารมณ"

ข้าฝันในคืนก่อนที่เราจะเดินทางไปปราสาทสโตนเพื่อร่วมงานวิษุวัต

ข้าไม่เคยฝันอีกเลยนับตั้งแต่วันที่สัมผัสไฟฝันร้าย ถึงแม้ฝันร้ายจะมีชื่อเสียงโด่ แต่มันก็ไม่เคยรบกวนข้ายามหลับเลย

ข้าไม่รู้ว่ามันทำอะไรบ้างตอนข้าหลับ ข้าเคยถาม แต่มันไม่ตอบ ข้าเคยคิดว่ามันเองก็คงหลับเช่นกัน แต่หลังจากที่อยู่ด้วยกันมาหลายปี ข้าก็รู้ว่ามันไม่เคย

หลับเลย มันแค่หายลับเข้าไปในส่วนใดส่วนหนึ่งในใจข้า ซึ่งข้าเองก็ไม่อาจเอื้อมเข้าไปถึง ที่ตรงนั้นของจิตใจเยียบสนิท และยามข้าหลับ มันก็โลดแล่นไปได้อย่างอิสระ ไม่ต้องถูกฉุดรั้งจากกระแสความคิดของข้า ปราศจากเสียงจ้องที่ดังอยู่ตลอดเวลาในจิตสำนึกยามตื่น

นี่เหมือนเป็นครั้งแรกที่ข้าเป็นฝ่ายบุกกรุกมัน

ในความฝัน ข้าอยู่ในห้องโบราณซึ่งมีแถววัลย์ปกคลุม เพดานไม้เก่าแก่นั้น ผู้พินิจมองเห็นลำแสงลอดผ่านยอดไม้เบื่องบน ข้าได้ยินเสียงนกร้องกระพือปีกอยู่เหนือหัว เป็นวันในฤดูร้อนอันอบอุ่นและบริสุทธิ์ แม้ว่าหินโบราณที่รายรอบตัวข้าจะเย็นและผุกร่อน

ข้าจำไม่ได้แล้วว่าเข้ามาในห้องนี้ได้อย่างไร นี่ก็เป็นเหมือนความฝันทั่วไป คือไร้ตอนต้นและไร้จุดจบ ใจกลางห้องมีแท่นหินหนึ่งตั้งอยู่ กว้างและสูงพอๆ กับโต๊ะตัวหนึ่ง มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนแท่นหินนั้น เขาสวมชุดเกราะทองคำที่ดูหมองไปด้วยกาลเวลา เขาดูอาวุโส น่าจะอายุมากกว่าพ่อข้า สีหน้าบูดบึ้งน่ากลัว สวมชุดเกราะอันหนักอึ้งนั้นโดยไม่สิ้นไหว ทรงพลังกำลังอย่างแท้จริง ดาบโบราณสนิมจับเล่มหนึ่งวางอยู่บนตักเขา ตรงด้ามจับเป็นรูปกิ่งไม้บิดเข้าหากันเป็นเกลียว เขานั่งครุ่นคิด ฟิงหิ้วกับมือทั้งสองข้างซึ่งสวมถุงมือหุ้มโลหะ เขาไม่เห็นข้า

ข้ารอให้เขาเงยหน้าขึ้น พร้อมขยับเท้าบนพื้นที่ปกคลุมด้วยใบไม้ร่วง แล้วข้าก็สะดุ้งตกใจเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมองข้าในที่สุด ข้าจำดวงดาสีเหลืองคล้ายแมวที่ดูผิดธรรมชาตินั้นได้ ม่านตาเขากว้าง ส่วนรูม่านตาแคบเรียว

เขานิ่งเงียบอยู่ชั่วครู่ ข้าพลันรู้ตัวว่าข้าทำให้เขาประหลาดใจ ข้าได้รุกร้าเข้ามาในช่วงเวลาและสถานที่ที่ฝันร้ายไม่ได้ตั้งใจให้ข้าเห็น ห้องนั้นหายวับไป เสียงนกเงียบลง หมู่ต้นไม้ก็หายไปด้วย กลายเป็นชั้นวางสูงลิ่วหลายชั้น ซึ่งมีทั้งหนังสือ ดารา และม้วนกระดาษอยู่แน่นจนล้นมาแทนที่ แท่นหินนั้นกลายเป็นโต๊ะไม้เซอริที่ดูแข็งแกร่งทน ข้ายืนอยู่ในห้องสมุดของลุงเซย ลมหายใจของข้าซังกออยู่ในปอด

ชายสวมชุดเกราะคนนั้นก็หายไปด้วย สิ่งที่เขาเข้ามาแทนที่คือสิ่งมีชีวิตที่เหมือนสัตว์มากกว่ามนุษย์ ขนสีดำหยาบแข็งขึ้นตลอดแนวสันหลัง มันงอหลังโน้มตัวเหนือโต๊ะตัวนั้น นิ้วมือนั้นยาวจนมองไม่ออกว่าส่วนเนื้อสิ้นสุดตรงไหนและส่วนเล็บเริ่มต้นตรงจุดใด หางยาวขนาดนั้นสะบัดอย่างดูร้ายราวกับแมวที่กำลังโกรธ ส่วนใบหูแหลมของมันกระตุกแล้วชี้มาที่ข้า

ข้ามองมัน ภายในท้องบิดเกร็งจากความตกตะลึงปนหวาดกลัว

มันหรือตาสี่เหลืองคู่นั้น "นี่เจ้ามาแอบดูหรือ"

ข้าอึกอัก ไม่รู้จะตอบอย่างไร มองออกว่ามันโกรธ แต่ข้าไม่มีอำนาจควบคุมความฝันของตัวเองสักหน่อย ข้าสูดหายใจลึกเพื่อพยายามรวบรวมความกล้า "ชายสวมชุดเกราะนั้นเป็นใครนะ"

มันขูดเล็บไปตามผิวโต๊ะไม้ ริมฝีปากบางสีเข้มนั้นยิ้มแฉะ "คิดว่าเป็นใครสักคนที่ตายไปนานแล้ว"

ข้ายืนอยู่กลางฝันพรหมชนแกะของลุงเซย ข้าคุ้นเคยกับสัมผัสอันเย็นเฉียบได้เท่าเป้านั้นนี่ นำแปลกเหลือเกินที่ได้ยินเสียงมันมาตลอด แต่แทบไม่เคยเห็นใบหน้ามันเลย ข้าพิงใจรูปร่างหน้าตาของมัน ทั้งปากสีคล้ำ ตลอดจนฟันที่สั้นและแหลมคม สัตว์ประหลาด ฝันร้าย มนุษย์ ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร แต่สิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือมันกำเนิดมาเพื่อหลอกหลอนโดยแท้ มันน่ากลัวพอจะทำให้มนุษย์คนใดก็ตามหวาดผวาจนวิญญูณออกจากร่างเลยทีเดียว

ขณะที่ด้านริมของห้องสมุดเริ่มเลือนหาย ข้าก็โพล่งออกไป "ตาของเขาสีเหลือง"

ฝันร้ายเดาะปากดังจิกจิกก่อนยิ้มแฉะ มันนั่งลงบนโต๊ะของลุงเซย ก็มองข้าด้วยดวงตาสี่เหลืองทองคู่เดิม

"อยากให้ข้าเล่าอะไรให้ฟังไหมล่ะ" มันกระซิบ

เสียงของมันสะท้อนก้อง ความฝันเริ่มจางลงแล้ว ข้าพยักหน้า แล้วห้องสมุดรอบตัวข้าก็ถูกความมืดเข้ากลืนกิน

สิ่งเดียวที่เหลืออยู่คือเสียงอันนุ่มลึกไร้ที่สิ้นสุดของฝนร้าย
"ครั้งหนึ่งเนิ่นนานมา" มันพิมพ์ว่า "มีเด็กหญิงเจ้าปัญญาและแสนดี หลงทาง
ในเงาพงพี
"แล้วก็ได้พบราชา ราชนัผู้ครองเวท ผู้เขียนคัมภีร์นั้นขึ้นมา ทั้งสองจึงคบค้า
กลายเป็นเงากันและกัน
"เด็กหญิงและราชัน...กลายเป็นอสุรกาย"

ศรีอยุธยา

รู้จักผู้เขียน

เรเชล กิลลิก (Rachel Gillig) เป็นนักเขียนนิยายชายดีอันดับ 1 ของ New York Times และ Sunday Times จากผลงาน *The Knight and the Moth* และซีรีส์ *The Shepherd King* เธอเป็นทั้งศิลปินและอดีตคุณครูอนุบาล จบปริญญาตรีด้านทฤษฎีและวรรณกรรมวิจารณ์จากมหาวิทยาลัย UC Davis หากไม่ได้ซุกตัวอยู่ในผ้าห่มเพื่อฝันถึงนิยายเล่มต่อไป เรเชลก็มักจะออกเดินเล่นท่ามกลางบรรยากาศงดงามของชายฝั่งแคลิฟอร์เนียพร้อมสามี ลูกชาย และ วอลลี พูเดิลผู้ส่ง่างามของครอบครัว

ONE DARK WINDOW

หน้าต่างอนธการ

เขียน Rachel Gillig

แปล วรางคณา เหมสกุล

บรรณาธิการต้นฉบับ พิทธมน วงศ์นาค

พิมพ์ครั้งที่ 1: กันยายน 2568

ราคา 495 บาท

Original Title: ONE DARK WINDOW

Copyright © 2022 by Rachel Gillig

published in agreement with the author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, New York, U.S.A.

Cover design by Lisa Marie Pompilio

Cover images by Trevillion and Shutterstock

Cover copyright © 2022 by Hachette Book Group, Inc.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

กิลลิก, เรเชล.

One Dark Window หน้าต่างอนธการ.-- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.

432 หน้า.-- (The Shepherd King)

1. นวนิยายอังกฤษ. I. วรางคณา เหมสกุล, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

823

ISBN 978-616-04-7307-6

เพลตและพิมพ์ที่ กรีน ไลฟ์ พรินติ้ง เฮ้าส์ โทร. 0-2892-1941

ELIX

Ignite Your Soul

f @ 📍 ELIX Publishing

จัดพิมพ์โดย อิลิกซ์ พับลิชชิง ในเครือ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

ประธานบริษัท	สุวดี จงสถิตย์วัฒนา
ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร	คิม จงสถิตย์วัฒนา
ผู้จัดการสำนักพิมพ์	สุภาวรัตน์ ภูไทรรัตน์
บรรณาธิการที่ปรึกษา	เอื้อยจิตร บุญนาค
บรรณาธิการบริหาร	สุวพันธ์ ชัยปัจจุษา
บรรณาธิการเล่ม	พิมพ์ชนก กุศลสถานภาพ
พิสูจน์อักษร	เสรีชัย ตริรัมย์
	กิติญา ภัทรสมเจตน์
ออกแบบปก	ธีรวัฒน์ เอี่ยมพิทักษ์พร
กราฟิก	จิตติมา ศรีตันทิพย์
ประสานงานการผลิต	จรัสศรี พรหมเทพ

จัดจำหน่ายโดย บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร: 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com

www.nanmeebooks.com

www.facebook.com/nanmeebooksfan

ELIX

Ignite Your Soul

f @ ELIX Publishing

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก
โปรดติดต่อ เบนมีบุ๊คส์

☎ 0-2662-3000 no.1

f Nanmeebooks Fan

@nanmeebooks

● www.nanmeebooks.com